

TAVŞI VE DOSTLARI

SEVİM EKİNCİ

Diyanet İşleri Başkanlığı: 873
Çocuk Kitapları: 239

Kapak, Tasarım, Yazan ve Resimleyen
Sevim Ekinci

Düzeltili
Mustafa Kaya

Din İşleri Yüksek Kurul Kararı: 15.11.2011/73

2016-06-Y-0003-873
ISBN: 978-975-19-5551-7
Sertifika No: 12930

2. Baskı, 2016

Baskı
Salmat Basım Yay. Amb. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel: (0 312) 341 10 24

© T.C. Diyanet İşleri Başkanlığı

İletişim
Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar Bulvarı No: 147/A
Çankaya/Ankara
Tel.: 0(312) 295 72 93-94
Faks: 0 (312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış
Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0312) 295 71 53 - 295 71 56
Fax: (0312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

İÇİNDEKİLER

1- MIZMIZ PEMBİŞ.....	5
2- İKİ ACEMİ.....	21
3- CESUR PULLU	37
4- MACERA PEŞİNDE	53
5- TEMBEL TONTİ	69
6- KISKANÇ KURT	87

MIZMIZ PEMBİŞ

1

Bir zamanlar nehrin karşısındaki ormanda yaşayan bir tavşan varmış. O, ufacık çıtırtıda kulaklarını diken, korkak tavşanlardan değilmiş. Ormanda yaşayan herkesi tanırmış. Her olaydan da haberi olurmuş. Küçükken adını soranlara Tavşi dermiş. Bu nedenle adı Tavşi olarak kalmış.

Tavşicik sevilen, herkese yardım eden biriymiş. Çok okuduğu için hemen hemen her konuda bilgisi varmış. En zor olaylarda bile mutlaka bir çözüm yolu bulurmuş. O her zaman mutluymuş. Çünkü olumsuz durumların bile iyi

bir yönünü görürmüş. Ama bir süredir Tavşiciğin keyfi yokmuş. En zoru başaran, dertlere deva olan Tavşi bu defa işin içinden çıkamamış. Çünkü iki hafta önce mahalleye biri taşınmış. Bu yeni komşunun Pembiş adında bir kızı varmış. Yabancılık çekmesini istemiyorlarmış. Tavşi ve arkadaşları onu hemen aralarına almışlar. Fakat Pembiş oyunda hile yapıyormuş. Yenileceğini anlayınca mızıkçılık yapıyormuş. Arkadaşlarına çelme takarak yaralanmalarına neden oluyormuş.

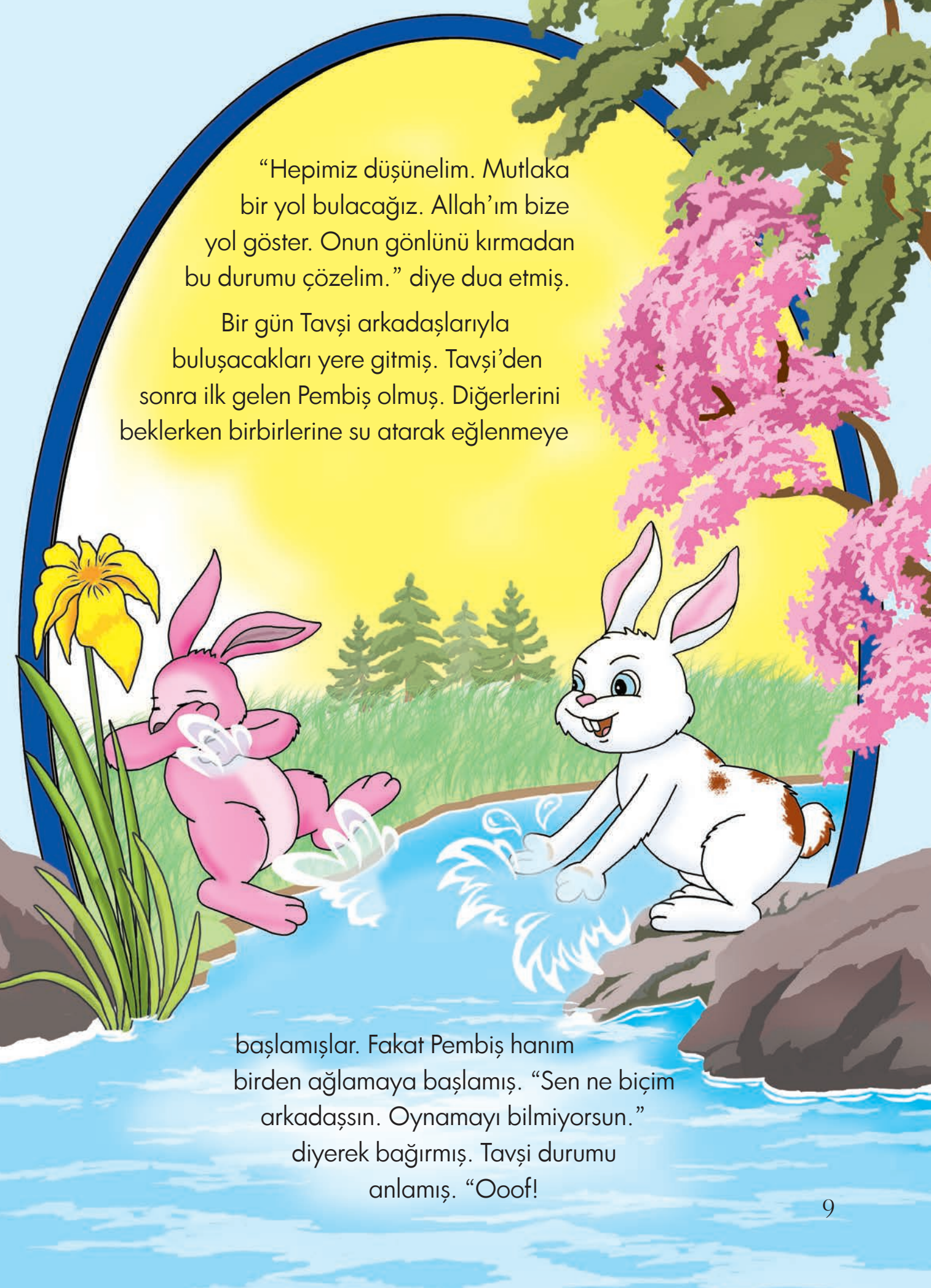
Niçin böyle yapıyorsun
dedikleri

zaman ağlayarak üste çıkıyormuş. Tavşi ve arkadaşlarının huzuru kaçmış. Bir gün satranç oynayacaklarmış. Pembiş: “Tavşi’yi oyuna almayalım. O iyi oynuyor. Benden daha iyi oynadığı için ondan hoşlanmıyorum.” demiş. Bu teklifi kimse kabul etmemiş. “Oynarken Tavşi’den yeni taktikler öğreniyoruz.” demişler. Pembiş teklifinin kabul edilmemesine bozulmuş. “Küstüm işte.” demiş. Ağlayarak eve gitmiş. Maymun: “Yeter artık! Aramıza almayalım şu mızımızı.” demiş. Tavşi: “Onu aramızdan atmak çözüm değil. Bencillik huyundan vazgeçirmemiz gerekir.” demiş. Ne yapacaklarını bilmiyorlarmış. Tavşi:

“Hepimiz düşünelim. Mutlaka bir yol bulacağız. Allah’ım bize yol göster. Onun gönlünü kırmadan bu durumu çözelim.” diye dua etmiş.

Bir gün Tavşi arkadaşlarıyla buluşacakları yere gitmiş. Tavşi’den sonra ilk gelen Pembiş olmuş. Diğerlerini beklerken birbirlerine su atarak eğlenmeye

başlamışlar. Fakat Pembiş hanım birden ağlamaya başlamış. “Sen ne biçim arkadaşsın. Oynamayı bilmiyorsun.” diyerek bağırarak. Tavşi durumu anlamış. “Ooof!

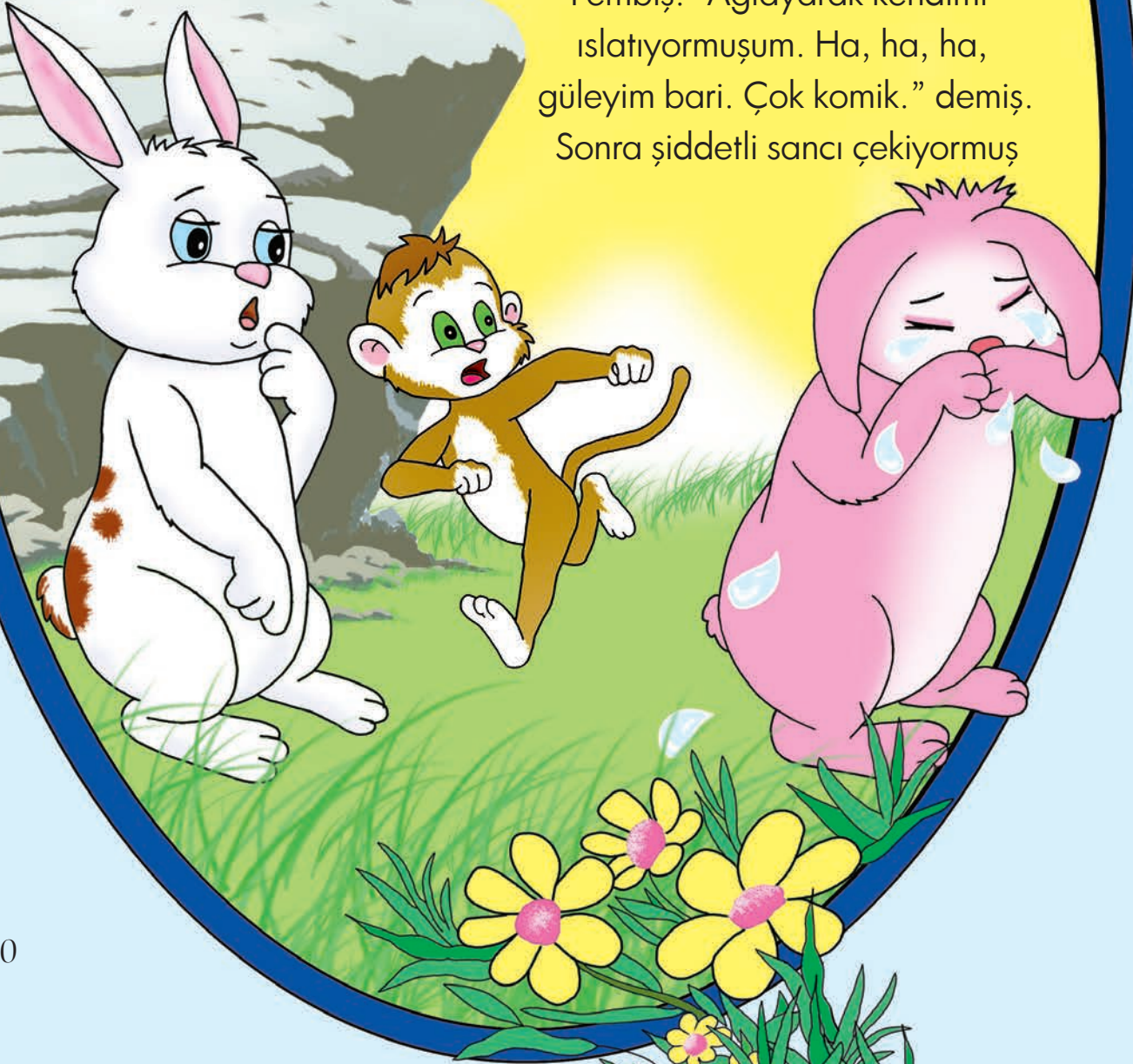

Yine başlıyor. İşin
yoksa susturmaya çalış.”
 demiş. Sonra yüksek sesle:
“Ne güzel oynuyorduk. Yine ne
oldu, neden ağlıyorsun?” diye sormuş.

Pembiş: “Her tarafımı ıslattın. Tabi ağlarım.” diye
cevap vermiş. Tavşi: “Suyla oynarken ıslanılır. Sende
ne mızımız kızsın. Her zaman böyle yapıyorsun.” demiş.
Bu sözler üzerine Pembiş boğuk sesle bir şeyler söyleyerek
daha çok ağlamasın mı! Tavşi üzölmüş. Ne diyeceğini
bilememiş. “Ama sen ağlayarak ıslatıyorsun kendini. Ben o

kadar ıslatmamıştım.” demiş.

Pembiş: “Ağlayarak kendimi
ıslatıyormuşum. Ha, ha, ha,
güleyim bari. Çok komik.” demiş.
Sonra şiddetli sancı çekiyormuş

gibi ani çığlıklar atmış. Diğer arkadaşları da buluşma yerine geliyorlarmış. Pembiş'in çığlıklarını duymuşlar. Tehlikeli bir durum olduğunu sanmışlar. "Avcıların kurduğu tuzağa düşmüş olabilir." demişler. Hızla koşmuşlar. Pembiş'in yanına vardıklarında hepsi de nefes nefeseymiş. Fil: "Eyvah! Arkadaşımız yaralanmış sanırım. Çok ağrıyor olmalı. Nasıl da bağılıyor. Hemen annesine haber verelim." demiş. Konuşmaları duyan Tavş: "Bir dakika arkadaşlar, telaşlanmayın. Birlikte oynarken Pembiş biraz ıslandı. Bu nedenle ağlıyor." diyerek onları rahatlatmış. Durumu öğrenince hepsi de çok sinirlenmişler. "Bu kıza daha

fazla dayanamayacağız. Allah’ım bize sabır ver.” demişler. Şakşakı adlı kuş: “Şunun burnuna okkalı bir gaga vurayım da öyle ağlasın. Nasıl da korkuttu bizi.” demiş. Tavşıcık: “Biz barıştık.” diyerek Şakşakı’ya engel olmuş. Yeniden Pembiş’e dönerek: “Haydi ağlama artık.” demiş. Epeyce uğraştıktan sonra gönlünü etmiş. Pembiş: “Bir daha beni ağlatırsanız sizinle oynamam ona göre.” demiş.

Sonra körebe oynamaya karar vermişler. Sayışmışlar.

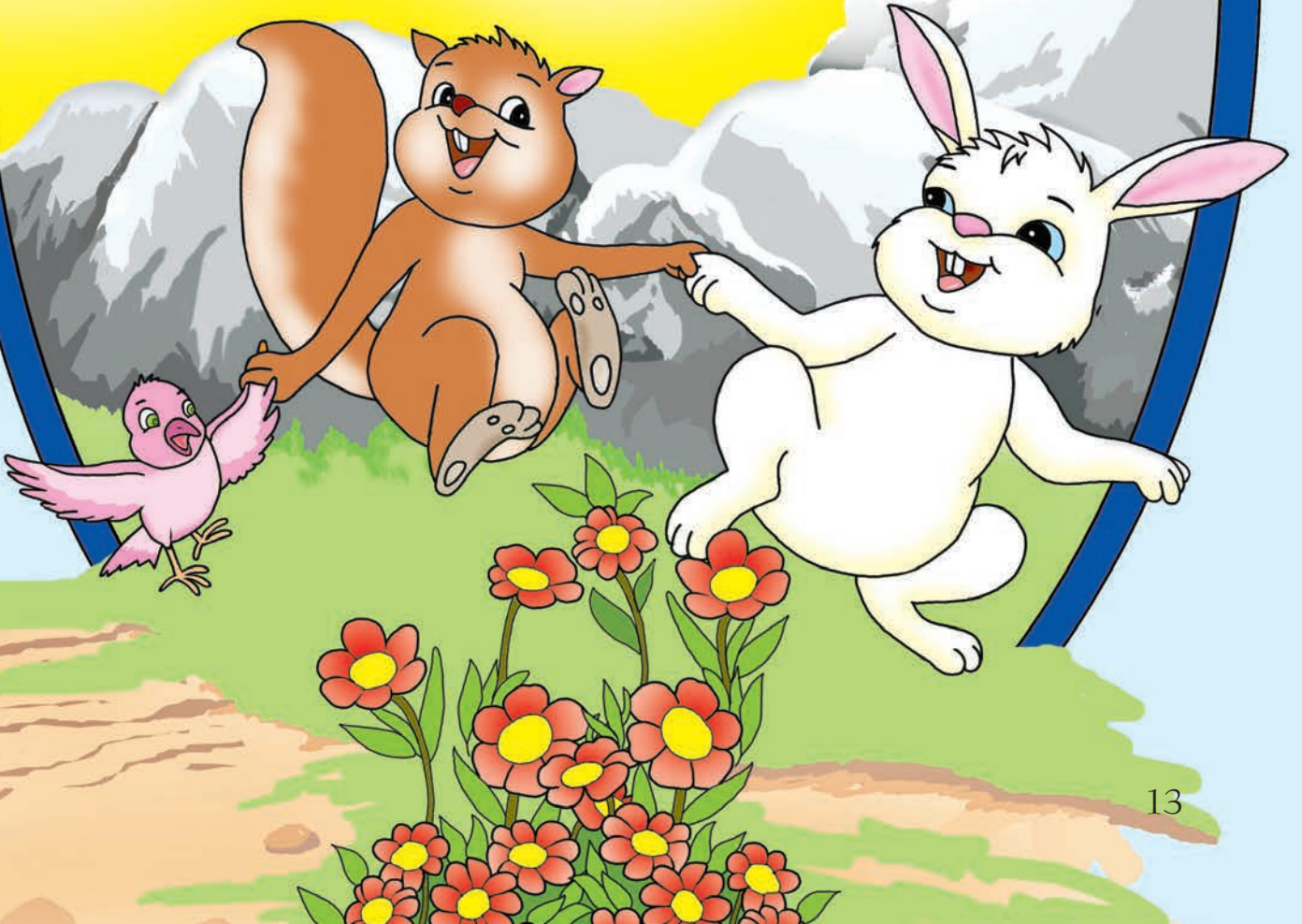
Önce maymun sonra da Pembişçik ebe olmuş.

Körebe oyununu biliyorsunuz değil mi?

Ebelikten kurtulmak için ebenin elinin
diğer arkadaşlarından birine
değmesi gerekir.

Pembiş ebe olmaktan kurtulamamış. Her zamanki oyununu oynama vaktinin geldiğine karar vermiş. Birden kendini yere atarak ağlamaya başlamış. Tavşi ve arkadaşları oynamaya devam etmişler. Pembiş orada yokmuş gibi davranmışlar. Pembiş, ağlama numarasını sürdürüyormuş. Bir yandan da birinin gelip kendisini susturmasını bekliyormuş. Fakat beklediği gibi olmamış. Ağladığını fark

etmediklerini sanarak ciyak ciyak bağırmış. Uzaklardan sesini duyan zürafa gelmiş. Fakat yanı başındaki arkadaşları topluca sağır mı olmuşlar ne! Dönüp bakmamışlar bile.

Meğer Tavşi daha önce arkadaşlarının kulağına tek tek fısıldamışmış. “Bir daha ağlarsa duymuyormuş gibi yapalım. Hiçbir şey olmamış gibi davranalım. Her oyunda keyfimizi kaçırıyor. Göreceksiniz bu onu yola getirecek.” demişmiş.

Zürafanın şaşkın bakışlarını umursamadan Pembiş gözlerini ovuşturuyormuş.

Tavşi ve diğerleri ise

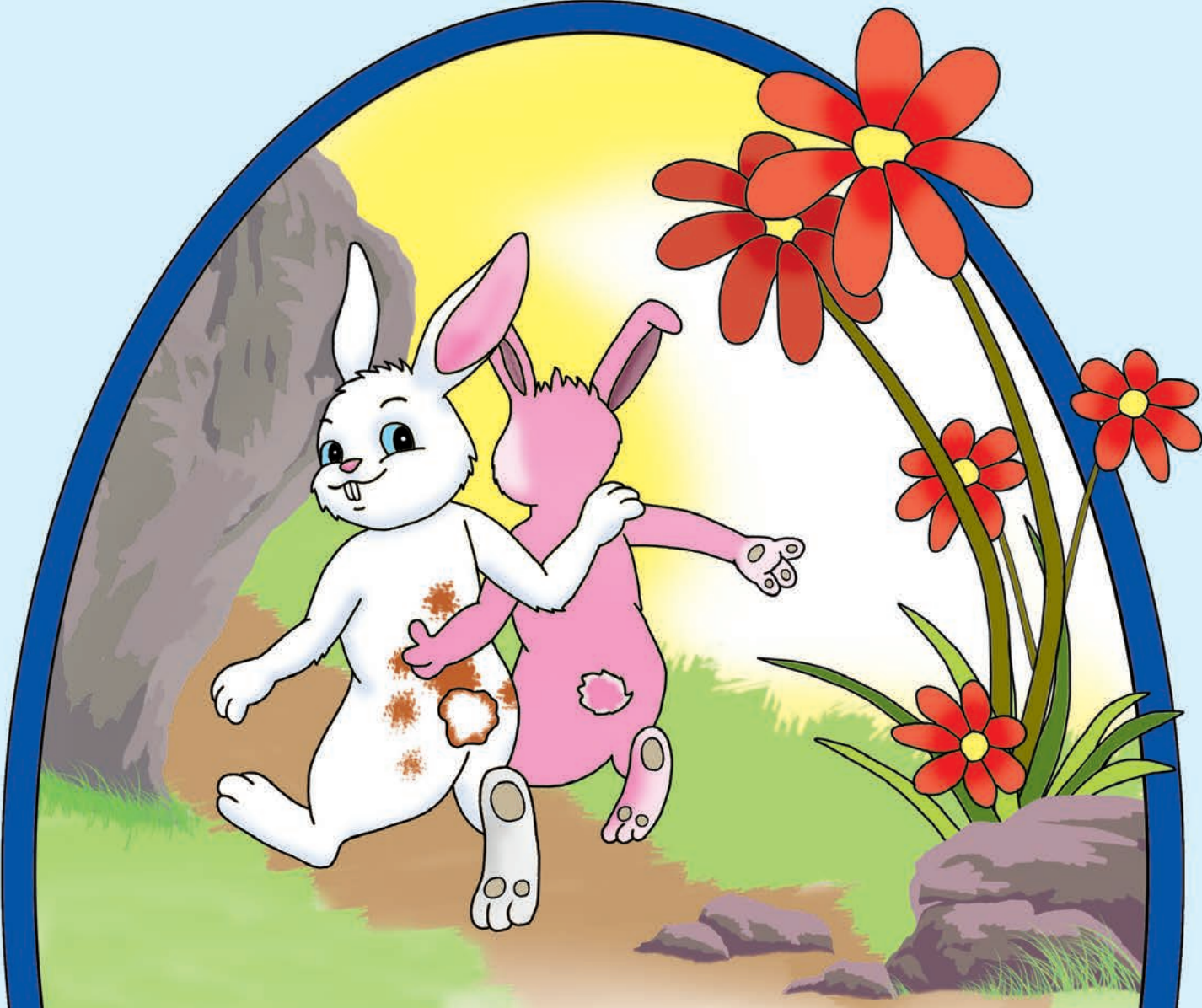
oynamaya devam etmişler. Pembiş şaşırmış. “Hey arkadaşlar! Oyunu neden bırakmıyorsunuz? Ben ağlıyorum. Hem de çok ağlıyorum bakın.” demiş. Kimse umursamayınca tepinmeye başlamış. Arkadaşlarının dikkatini çekmek için her yolu denemiş. Ne yazık ki hiç faydası olmamış. Herkes oynuyormuş. Üstelik çok mutlu görünüyorlarmış. Pembiş şaşkın şaşkın bakakalmış. O günden itibaren Tavşi ve arkadaşları Pembiş diye biri yokmuş gibi davranmışlar. Pembiş durumun böyle olacağını hiç düşünmemişmiş. Tabi ki nedenini biliyormuş. Her şeye rağmen bencillik huyundan vazgeçmek istemiyormuş.

Tavşı ve arkadaşlarını annesine şikâyet etmiş. Anne tavşan, Tavşı'ye: "Pembiş'le neden oynamıyorsunuz?" diye sormuş. Tavşı: "Tavşan teyze kızın her oyunda mızıkçılık yapıyor. Akli başına gelsin." diye cevap vermiş.

Pembiş: "Benim aklım başımda. Anneciğim, Tavşı'ye kızar mısın? Bana söylediğini duydun." demiş. Annesi: "Aranızdaki sorunu kendiniz çözün." diyerek yanlarından ayrılmış.

Bunun üzerine Tavşı. Pembiş'e: "Bizimle oynamak istiyor musun?" diye sormuş. Pembiş: "Evet. Çok

istiyorum” demiş. Tavşi: “Öyleyse sakın bir yere gidelim. Her şeyi ayrıntılı olarak konuşalım.” demiş. Pembiş hiç sesini çıkarmamış. Arkadaşının peşinden gitmiş. Gölge bir yere oturmuşlar. Tavşi: “Şimdi söyleyeceklerimi çok iyi dinle.” diyerek söze başlamış. “Her oyunun bir kuralı vardır. Kurala uyulmazsa oyunun tadı olmaz. Sıkışınca ağlıyorsun. Her zaman bizim ebe olmamızı, bizim yenilmemizi istiyorsun. Paylaşılacak iyi bir şey varsa çoğunu kendin alıyorsun. Farkında olmadığımızı sanıyordun. Oysa biz baştan beri farkındaydık. Bir gün düzelirsin diye bekledik. Olmadı. Çaresiz kalarak bu yola başvurduk.” demiş. Pembiş: “Ama nasıl olur? Yaptığım

hileler belli olmasın diye dikkat ediyordum.” diyerek şaşkınlığını belirtmiş. Tavşi: “Her şey apaçık ortadaydı. Fark etmemek mümkün değildi.” demiş.” Pembiş “Şu an utanç içindeyim. Ama çok değiştim.

Bundan sonra görün beni.” demiş. Ardından: “Çok ustacaydı. Böyle davranmak aklınıza nereden geldi?” diye sormuş. Tavşi: “Pembiş’i bencillik huyundan vazgeçirmek için bize yardım et Allah’ım diye dua ettim. Allah da yardım etti. Eskiden okuduğum bir kitabı hatırladım. O kitapta, ‘Birine verilecek en büyük ceza ona yokmuş gibi davranmaktır.’ diye yazıyordu. Bu kadar etkili olacağını

tahmin etmiyordum.” demiş.

Pembiş: “Arkadaşsız kalmak iyi değil.

Artık aklım başıma geldi. Bundan sonra yalvarsanız da bencillik yapmam.” diyerek değiştiğini açıklamış. Tavşi ve arkadaşları çok sevinmişler. “Şükürler olsun Allah’ım.” demişler. Yine eskisi gibi hep birlikte oynayacakları için mutlu olmuşlar. Zaman zaman birbirlerine küsseler de hemen barışmışlar. Pembiş şakacı, sevilen, takım kurulurken tercih edilen biri olmuş. “Hatırlıyor musunuz, eskiden mızmız

Pembiş diye biri vardı.

Ağlayıp oyunumuzu bozardı.” diyerek arkadaşlarını güldürürmüş.

İKİ ACEMİ

2

Eskiden kış mevsimi uzun sürermiş. Metrelerce kar yağarmış. Yağan karla beraber hayvanlarda da yiyecek telaşı başlarmış. O yıl doğan küçük tilki, ilk defa ava çıkacakmış. Hem de tek başına. Anne tilki avlanmak için gerekli bilgileri vermiş. Küçük tilki heyecanlıymış. “Ya bir sürü av yakalarsam onları nasıl taşıyacağım.” diye sormuş. Annesi: “Avlanmak kolay değildir. Boş dönebilirsin. Buna hazırlıklı ol.” demiş. Yavru tilki: “Anneciğim bana dua et.” demiş. Az sonra avıyla birlikte geleceğini söylemiş.

Aynı saatlerde ormanın kuytularında ayrı bir telaş varmış. Kışın kuşlar çoğunlukla yırtıcı hayvanlara yem olurlarmış. Bu nedenle kartal küçük kuşları toplamış. Bir saldırı karşısında kendilerini nasıl koruyacaklarını öğretiyormuş. “Kanatlarınızı hızlı hızlı çırpın. Pençelerinizi gerin. Düşmanınızın size saldırmasına fırsat vermeden başına atlayın. Hızla gagalayın.” diyerek kartal anlatmaya devam etmiş. Bütün kuşlar dersi dikkatle dinliyorlarmış. Şakşakı: “Boşuna zaman kaybetmeyeyim. Ben kendimi koruyabilirim. Arkadaşlar gelmek isteyen varsa beni takip etsin.” diyerek oradan ayrılmış.

Ders dinlemeye giden iki yavru karganın yolunu kesmiş. “Yeni bir

şarkı öğrendim.

Dinleyin.” demiş. Sonra

ikinci, üçüncü şarkılarını söylemiş.

Kargalar: “Biz bay kartalın yanına

gidiyorduk. Annemiz derse katılmamızı söyledi.

Gitmek zorundayız.” demişler. Şakşakı, kargaların

ortalarına girerek: “Bakın ikinizden de küçüğüm. Fakat

çok güçlüyüm. Sizi ben korurum” diyerek gitmelerine izin

vermemiş. Kargalar: “Devamlı birlikte mi dolaşacağız?” diye

sormuşlar. Şakşakı cevap vermemiş. “Haydi, siz de söyleyin”

diyerek şarkısına eşlik etmelerini istemiş.

O sırada yürüyüş yapan ayı Şakşakı’yla yavru kargaları görmüş.

Yanlarına giderek “Ne

yapıyorsunuz burada?

Zamanınızı boşa

harcamayın. Gidin kartalın

anlattıklarını dinleyin.”

demiş. Şakşakı: “Hiç merak etme ayı amca. Şöyle kaşlarımı bir çatarım. Korkudan yanıma kimse yaklaşamaz. Bu arkadaşları da ben koruyacağım.” diyerek arkasına dönmüş. Ne yazık ki kimseyi görememiş. Çünkü kargalar, ayının gelmesini fırsat bilerek kaçmışlar. Ayı: “Pişman olursun sonra. Geç olmadan derse katıl.” demiş. Şakşakı ayıyı dinlemeyerek uçup gitmiş. Ayı fırsatı değerlendirmeyen Şakşakı için üzülmüş.

Yavru tilki ise ava
çıkmadan arkadaşı
Tavşı'nın yanına uğramış. İlk defa
ava çıkacağını heyecanla anlatıyormuş.
“Önce bir kuş yakalayacağım. Sonra daha
büyük avlar olacak.” demiş. Tavşı: “Kuş uçup
gider. Yakalayamazsın. İstersen başka bir av düşün.”
diyerek fikrini söylemiş. Tilkicik: “Hızlı olduğum için elimden
hiçbir kuş kurtulamaz. Annem çok iyi avcıdır. Ninem anneme
benzediğimi söylüyor. Avcılık yönüm de ona çekmiş olabilir. Hem
başka bir av olursa belki korkarım. Ama kuştan korkmam.” demiş.
Tavşı arkadaşına şans dilemiş. “Sonucu şimdiden merak ediyorum.”
demiş. Tilkicik: “Allah'ım bana yardım et.” diyerek ava çıkmış.

Şakşakı ise bütün kuşlar kartalın yanında olduğu için yalnız kalmış. “Benden başka hiçbir kuş kendini nasıl koruyacağını bilmiyormuş. Çok şaşırdım doğrusu. Aman nazar değmesin. Seninle gurur duyuyorum

Şakşakıcığım.” diyerek yanağına bir çimdik atmış. Neşeyle şarkı söylüyormuş. Birden ağacın sallandığını hissetmiş. Kuşların dersten çıkınca yanına geldiklerini sanmış. Etrafa bakınmış. Dalda kendisinden başka kuş yokmuş. Bir de yere bakmış ki ne görsün! Küçük bir tilki onu düşürmeye çalışıyor. Parmaklarını sıkarak dala iyice tutunmuş. “Git başımdan.

Kendine kolay bir lokma
bul bebecik.” demiş. Sonra uçup
başka dala konmuş.

Kurumuş yaprakların arasına
saklanmış. “Atlattım ufaklığı. Şaşkın
şaşkın ağzına düşeceğimi sandı.

Kimdir bu kuş diye bir sorsaydı
böyle cesaretli olamazdı.” diye
mırıldanmış. O sırada “Sen benim
ilk avım olacaksın. Çok şanslısın. Etin
de kim bilir nasıl lezzetlidir.” diyerek
ağzını şapırdatan küçük tilkinin sesini
duymuş. Şakşakı bakmış ki tilki çok ciddi.
“Yakala da göreyim.” demiş. Hızla daldan
dala uçup izini kaybettirmeye çalışmış.

Şakşakı,
uçmaktan yorulmuş.
Tilki kovalamaktan
yorulmamış. Şakşakı:

“Zavallı tilkicik, benimle uğraşmanın başına ne dertler açacağını bilmiyor. Çok deneyimsiz. Şuna onur kırıcı iki laf edeyim de başımdan gitsin.” diye düşünmüş. Tilkiye: “Tatlım evine git. Annen bezini değiştirsin. Mamanı yedirsin. Buralar senin için tehlikeli olabilir.” demiş. Tilki kararlı bir sesle: “Seni yakalamadan eve dönmem.” diye karşılık vermiş. Tilkinin öyle hafife alınacak biri olmadığını anlamış, Şakşakı. Kartalın söylediklerini hatırlamaya çalışmış. “ ‘Burnunuzu çekin’ mi demişti. ‘Ağlıyormuş gibi yapın’ mı demişti. Yok yok. ‘Kanadınızı бүкүн.’” demişti. Uuuf! Öyle değildi.” “Ah kafam ah!

Dinlemedim ki. Neyi
hatırlayacağım.”
diyerek kendine kızmış.

Çaresizce bağırmaya
başlamış.” Benim yumruklarım çok serttir. Bırak
peşimi. Küçük olduğun için beni tanımıyorsun.
Ormanda herkes benden korkar. Kanadımın
ucuyla dokunsam yere sererim. Aklını
başına al.” demiş. Tilki, bu sözler karşısında
kahkahayla gülmüş. Bir yandan da: “Ben de
çok korktum senden. Daha kanat kelimesini
duyar duymaz yere yuvarlandım.

Aman Allah’ım! Ya bir de
dokunsaydın! Neler olurdu. Çok
gıdıklanıyorum. Sakın dokunma
bana.” demiş. Şakşakı, tilkinin

kendisiyle alay ettiğini anlamış. Sesini kalınlaştırarak yumruğunu sağa sola savurmuş. Aynı anda dengesini kaybederek düşmesin mi! Hemen fırlamış tilki, Şakşakı'yı yakalamak için. Fakat gülmekten kendini kontrol edememiş. Şakşakı parmaklarının arasından kayıp gitmiş. Bu arada Şakşakı: "Görürsün sen. Pişman edeceğim seni." diye tehdit savuruyormuş. Tilkicik ise: "Ava çıkmak ne kadar eğlenceliymiş. Bundan sonra hep ben çıkacağım. Annemi göndermem artık." diyormuş.

Yerler karla kaplı olduğu için Şakşakı'ya bir şey olmamış. Ama uçacak gücü yokmuş. Canını kurtarmak için yattığı yerde konuşmaya başlamış. “Bayıldım işte. Çok uçtuğum için terledim ve kokuyorum. Üstelik evden çıkarken biber sürmüştüm. Etim çok acı. Beni yiyen pişman olur.” demiş.

Tilkicik: “Ağzımı sulandırdın. Baharatlı ve kokulu etleri çok severim. İlk avımda bu kadar şanslı olacağımı ummazdım. Avların en tatlısını seçmişim.” demiş. Elini uzattığı sırada Şakşakı: “Bak, gözlerim miyop. Uzağı iyi göremiyorum.

Beni yersen senin de gözlerin bozulur. Avını göremezsen aç kalırsın, haberin olsun.” demiş.

O sırada Tavşi gelmiş. “Ne

yapıyorsunuz?” diye sormuş. Şakşakı sürünerek Tavşi’nin dibine sokulmuş. “Seni Allah gönderdi. Şu ufaklık beni lokma lokma yutacaktı.” demiş. Tavşi, tilkiyi öperek kutlamış. “Aferin sana. İlk denemen olduğu için bu kadarını beklemiyordum. Şakşakı’yı perişan etmişsin.” demiş.

Sonra Şakşakı’ya dönerek: “Küçücük acemi bir tilkiyle bile baş edemedin. ‘Kartalın anlattıklarına ihtiyacım yok.’ diyordun.

Durumun içler acısı. Yerlerde sürünüyorsun. Yavru tilkinin yerine annesi olsaydı seni çoktan midesine indirirdi.” demiş.

Şakşakı:

“Keşke derslere katılsaydım. Şarkımı daha sonra da söyledim. Kendimi koruyacak hiçbir şey bilmiyormuşum. Artık derslere düzenli olarak katılacağım.” demiş. Tavşi: “Bugün son dersti. Kartal anlattıklarının hepsini tekrar etti. Hatta uygulama bile yaptılar.” demiş. Şakşakı: “Kartaldan yeniden anlatmasını istesem.” diyerek Tavşi’ye bakmış. Tavşi: “Kartalın yeniden anlatacak zamanı olduğunu sanmıyorum.” demiş. Şakşakı: “Ne yapacağım şimdi? Kimse beni avlamasın diye hep saklanacak mıyım?” demiş. Tavşi: “Zamanını iyi kullanmadın. Sonucuna katlanacaksın.”

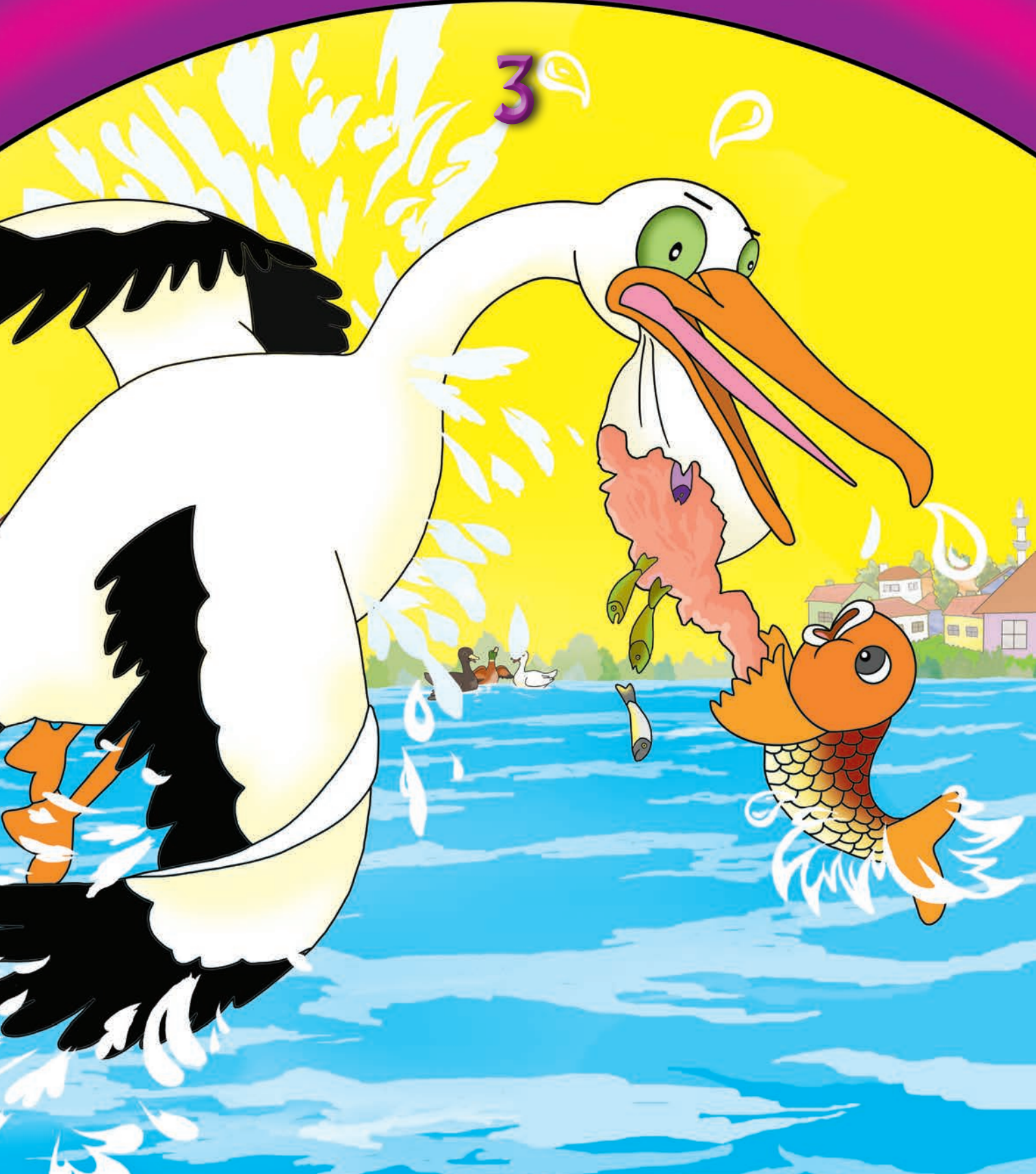

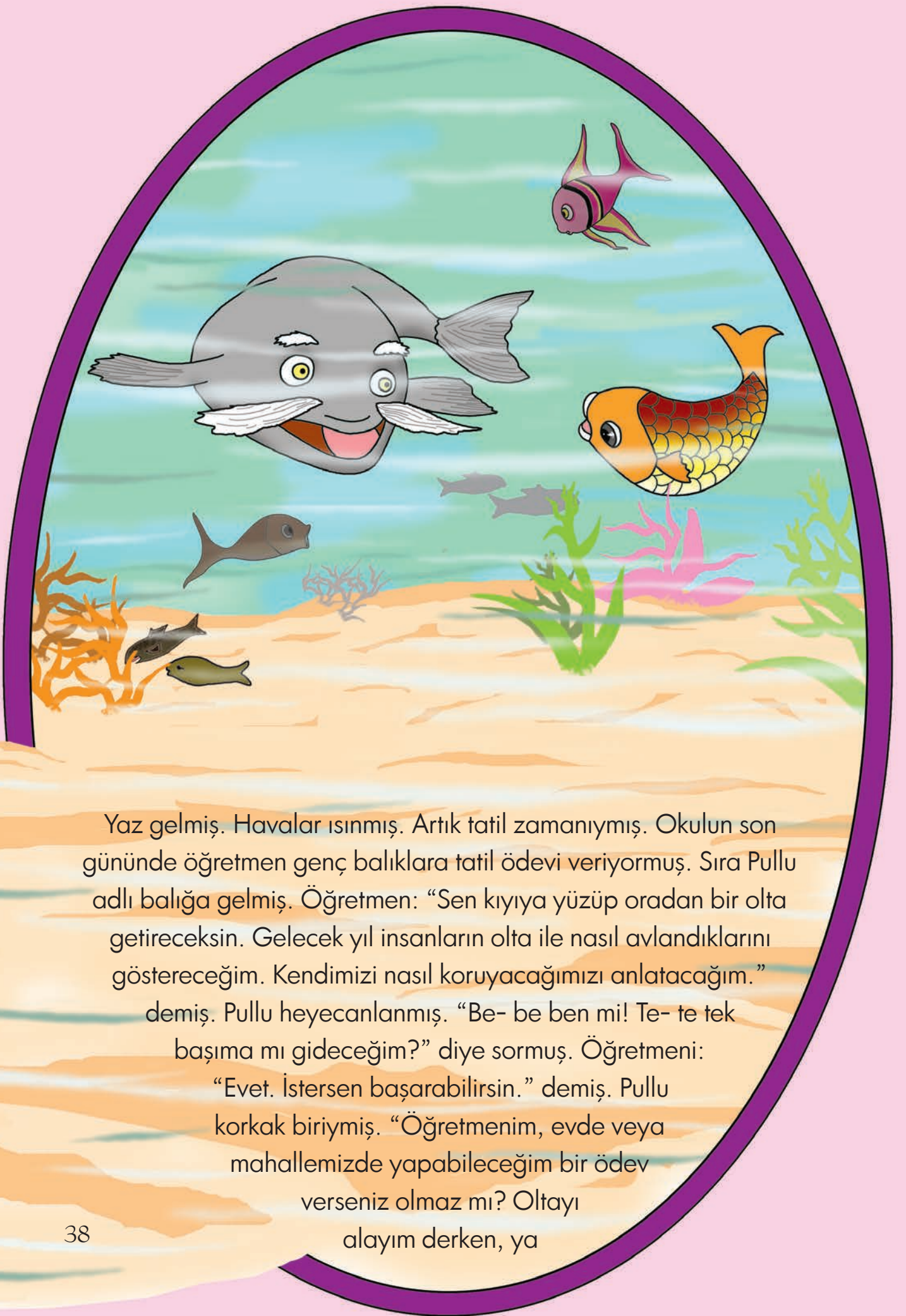
demiş. Şakşakı: “Keşke zamanı geri döndürme imkânımız olsaydı.”
diyerek iç çekmiş. Tavşi: “Al sana imkân. Dünyaca ünlü bilim
adamlarına gidelim. Zamanı geriye aldır. ‘Ne dersin?’ ” diye
sormuş. Şakşakı: “Zaman geri alınmaz ki.” demiş. Üzgün
olduğu her halinden belliymiş. Tavşi: “Bu olay aklını başına
getirdi.” demiş. Şakşakı’yı daha fazla üzmemiş.
“Şaka yaptım. Son ders yarın. Kartal bütün konuları
tekrarlayacak.” demiş. Şakşakı sevinçle Tavşi’ye
sarılmış. “Dersi dikkatle dinleyeceğim. Bir daha
zamanımı boşa harcamayacağım.” demiş.
Sıcak bir şeyler içmek için birlikte
Tavşi’nin evine gitmişler.

CESUR PULLU

3

Yaz gelmiş. Havalar ısınmış. Artık tatil zamanıymış. Okulun son gününde öğretmen genç balıklara tatil ödevi veriyormuş. Sıra Pullu adlı balığa gelmiş. Öğretmen: “Sen kıyıya yüzüp oradan bir olta getireceksin. Gelecek yıl insanların olta ile nasıl avlandıklarını göstereceğim. Kendimizi nasıl koruyacağımızı anlatacağım.”

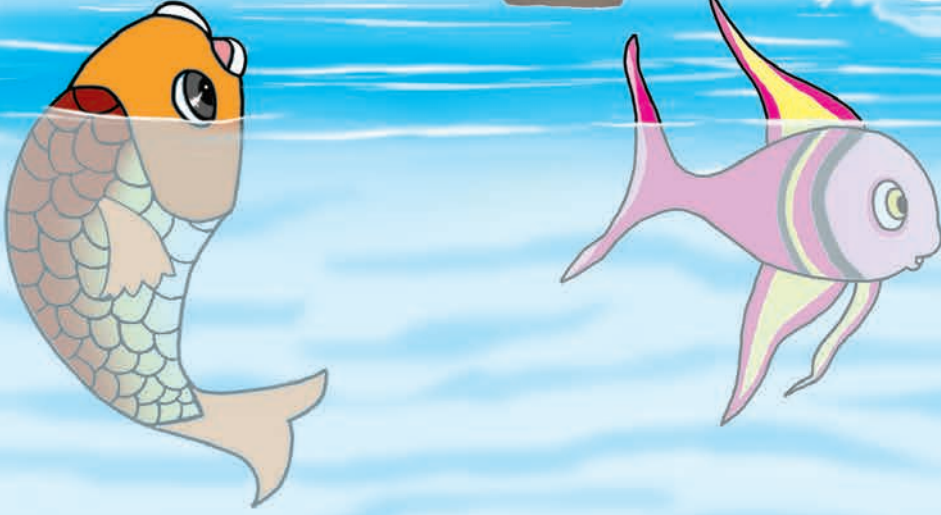
demiş. Pullu heyecanlanmış. “Be- be ben mi! Te- te tek başıma mı gideceğim?” diye sormuş. Öğretmeni:

“Evet. İstersen başarabilirsin.” demiş. Pullu

korkak biriymiş. “Öğretmenim, evde veya mahallemizde yapabileceğim bir ödev

verseniz olmaz mı? Oltayı

alayım derken, ya

beni yakalarlarsa.” diyerek endişesini belirtmiş. Yaşlı balık: “Onlar seni yakalamadan sen oltayı yakalayacaksın.” demiş. Pullu’nun korkusu iyice artmış. “Tek başıma... Bilmem ki... Annem veya babamla gitsem olur mu?” diye sormuş. Öğretmeni hayır anlamında başını iki yana sallamış. “Oltayı tek başına alıp gelebileceğini biliyorum.” diyerek sınıftan çıkmış. Küçük Pullu: “Ben ne yapacağım şimdi” diyerek bir süre oturmuş. Sonra gideceği yeri görmek için yüzeye çıkmış. Taaa uzaklara, denizin gökyüzü ile birleştiği yere bakmış. Sahili görememiş. Bu yolculuk için hiç cesareti yokmuş. “Verilen görevi yapmam gerekir. Allah’ım sana sığınıyorum.” diyerek boynunu bükmüş. Sonra uçan kuşlara ve bulutlara bakmış. “Bu güzelliğin tadını çıkara çıkara yüzmek çok zevkli olacak. Haydi! Durma!” diyerek

yolculuğa başlamış.

Bir süre sonra Pullu coşkuyla
ve heyecanla yüzdüğünü fark etmiş.
Öğretmeninin karşısındaki korkak halinden
eser kalmamış. Yüzdükçe yorulmak yerine daha
da hızlanmış.

Uzaktan belli belirsiz binalar görünmeye
başlayınca, sahile yaklaştığını anlamış.

Az sonra da şarkı söyleyen ördeklerle
karşılaşmış. Ördekler: “Nereye böyle. Acelen
var gibi.” diye sormuşlar. Pullu öğretmenin

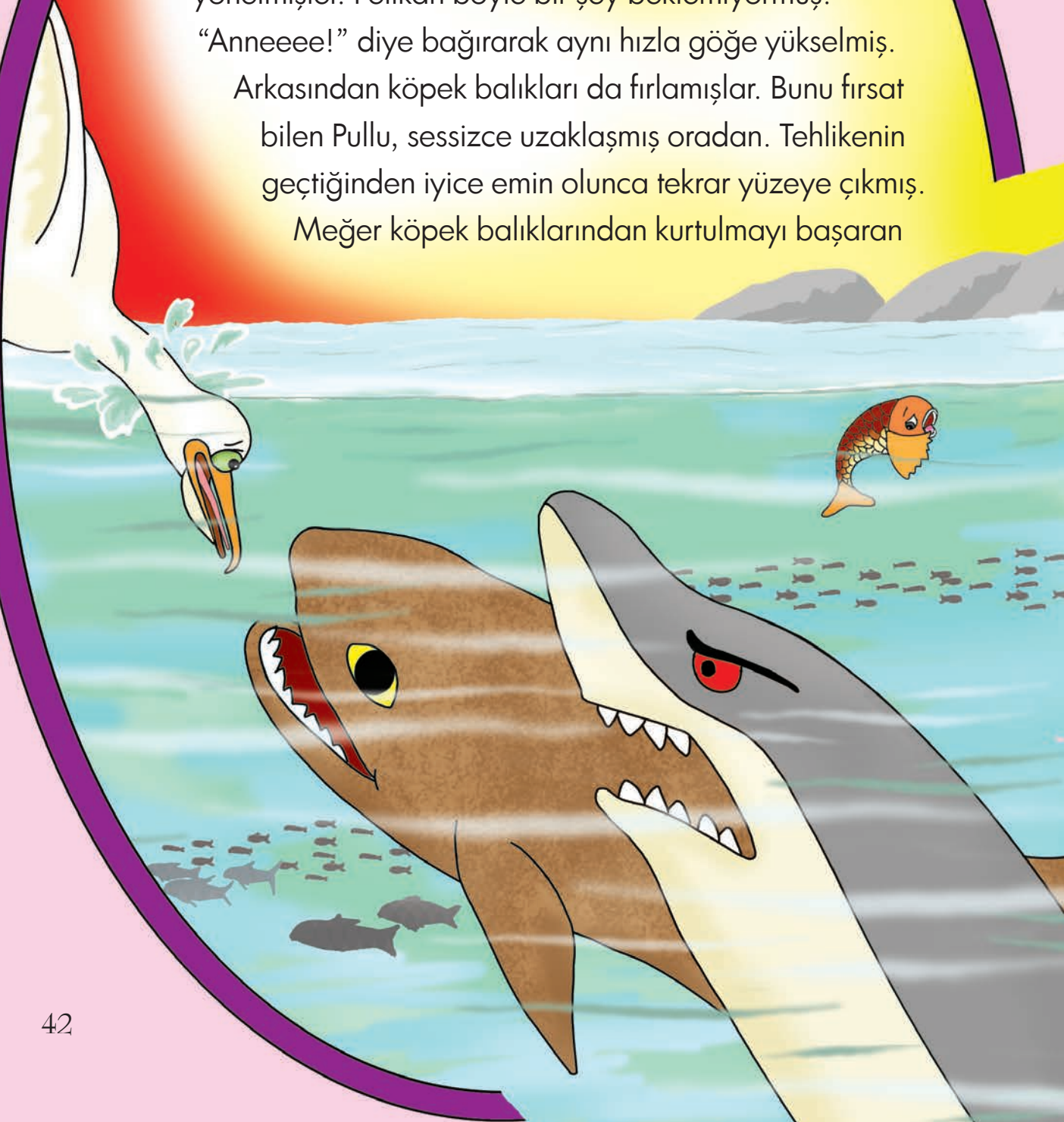
verdiği görevi anlatmış. Ördekler: “Kendini kızgın yağda
bulmak istemiyorsan sakın kıyıya yaklaşma.” demişler.

Fakat Pullucuk kesinlikle bir olta bulmak zorunda
olduğunu söylemiş. “Hoşça kalın.” diyerek
yeniden yola koyulmuş. Ördekler: “Allah
Allah! Bu ne cesaret.” diye şaşırıp
kalmışlar. Pullu, yoluna
devam

ederken bir ara
tehlikede olduğunu
hissetmiş. Arkasına bakınca ne
görmüş dersiniz! Kocaman bir pelikan
sessizce kendine doğru geliyormuş. Pullu
kaçmaya çalışmış. Yüzgeçlerini ve kuyruğunu hızla
cırpmış. Fakat fazla mesafe kat edememiş. Pullu'nun
yakalanmamak için çabalaması pelikanın hoşuna gitmiş.
Pullu'nun üzerinde daireler çizerek uçmuş. Aniden yanına inmiş.
“Hayatımda senin kadar korkunç ve iri balık görmemiştim. Biraz
yavaş yüz. Sıçrattığın sulardan mı ıslandım yoksa senden
korkup ta terledim mi? Anlayamadım. Bütün vücudum
ıpslak oldu. Ya üşütüp hasta olursam. Sonra da
uçamazsam. Seni kim kovalayacak!” diyerek gülmeye
başlamış. Pullu, Pelikan'dan kurtulamayacağını

anlayınca suya
dalmış. Dalmış dalmasına
da, tehlikenin birinden kurtulayım
derken başka bir tehlikeyle karşılaşmış.
Çünkü köpek balıklarıyla burun buruna gelmiş.
Hemen arkasından pelikan da pike yapmış. Kocaman
kuşu gören köpek balıkları Pullu'yu bırakıp pelikana
yönelmişler. Pelikan böyle bir şey beklemiyormuş.
“Anneeee!” diye bağırarak aynı hızla göğe yükselmiş.
Arkasından köpek balıkları da fırlamışlar. Bunu fırsat
bilen Pullu, sessizce uzaklaşmış oradan. Tehlikenin
geçtiğinden iyice emin olunca tekrar yüzeye çıkmış.
Meğer köpek balıklarından kurtulmayı başaran

pelikan da Pullu'yu bekliyormuş. "Yalnızlıktan sıkılıyordum. Geldiğin iyi oldu." demiş. Bu defa daha hızlı bir kovalamaca başlamış. Pullu, yüzmüş yüzmüş. Suyu dalmış, tekrar çıkmış. Fakat pelikandan bir türlü kurtulamamış. Her dalış çıkışta pelikanın "Bak ağzımı açtım hopla da torbama gir." diyen sesini duyuyormuş. Pullu: "Allah'ım bana yardım et. Ne olursa olsun kurtulmalıyım bu kuştan." demiş. Önce kuyruğu ile pelikanın gözlerine su sıçratmış. Hemen ardından da fırlayıp gagasının altındaki torbayı yırtmış. "Saatlerdir alay edip benimle oynuyorsun. İşte şimdi terle minik kuş! Bir daha

beni rahatsız edersen
fena yaparım. Bu sadece bir
uyarı.” demiş.

Ardından suyun derinliklerine dalmış.
“Allah’ım! İnanılır gibi değil. Başardım! Pelikanla

boğuşurken hiç korkmadım. Artık korkak değiliiiiim!” diye sesinin
çıktığı kadar bağırmış.

Neye uğradığını şaşırان pelikansa, kendini kıyıya zor atmış.

Güneşlenen iki ördek: “Ne oldu sana? Darmadağın
olmuşsun.” demişler. Pelikan: “Avlamaya çalıştığım balık
beni bu hale getirdi.” demeye utanmış. “Sormayın
arkadaşlar. Bir deniz canavarının saldırısına
uğradım.” demiş. Ördekler her şeyi
gördükleri için gülmüşler. Pelikan
sinirlenmiş. “Bir canavarla
boğuştum ve

canımı zor kurtardım. O canavarla bir gün karşılaştığınızda ben de size güleceğim.” demiş. Sonra gidip bir taşın dibine yatmış.

Biraz toparlanınca yalpalayarak uçmaya başlamış. Bu arada Pullu da balık avlayan bir çocuğun yanına kadar yüzmüş. Çocuk, Pullu’yu görünce: “Ne kadar güzel balık. Bunu akvaryumuma koymalıyım.” diyerek sevinç çığlıkları atmış. Çocuğun sesini duyan Tavşi “Ne oluyor” diyerek hemen koşmuş. Gördüklerine inanamamış. Çünkü Pullu taşların arasına girip girip çıkıyormuş. Balıkçı oğlan da yakalamak için onu takip ediyormuş. Ayağı kayarak balık kovasını devirmiş. Pullu da bunu istiyormuş. Çocuk balıkları toplarken oda oltayı

alıp kaçacakmış.
Çocuk bir yandan
dökülen balıkları yakalamaya
çalışıyormuş. Diğer yandan da Pullu'yu
takip ediyormuş.

Bu karmaşada Pullu'yu gören pelikanın gözleri
sevinçle parlamış. "Herkes rezil ettin beni. Torbamı
yırtmak ne demekmiş göstereceğim." diyerek
sessizce alçalmış. Tam gagasını açmış,
Pullu'yu yakalayacakmış ki olan
olmuş. Pullu'dan öyle bir kuyruk
darbesi yemiş ki. Sersemlemiş.
Balıkçı çocuk dökülen balıklardan
da Pullu'dan da vazgeçmiş.

Oltasını ve
balık kovalasını
bir yana fırlatmış.

“Ne kadar büyük bir kuş. Her zaman balık tutabilirim. Ama böylesi her zaman denk gelmez.” diye düşünmüş. Kuşun sersemlemesinden faydalanarak bacağından yakalamış. Pelikan avaz avaz bağırarak. Bütün gücüyle kanatlarını çırparak kurtulmaya çalışmış. Fakat bacağını sımsıkı tutan el bir türlü gevşememiş. Pelikan da Pullu’yu düşünecek hâl kalmamış. “Çattık belaya. Ne inatçı çocukmuş bu böyle.” diyerek çırpınmış.

Artık yalnızca canını kurtarıp, uçup uzaklara gitmek istiyormuş. Pelikan çırpındığı için balıkçı çocuk dengesini sağlayamamış. Suyu düşmüş. Taşlardan atlamış. Her şeye

rağmen pelikanı
elinden kaçırmamaya
dikkat ediyormuş.

O sırada Tavşi, Pullu'yla tanışmak için
bahane arıyormuş. Balık kovasına su doldurmuş.
Pullu kovanın içinde dinlenirken konuşma fırsatı
bulacağını düşünüyormuş. “Hey neredesin! Cesur

balık. Gel biraz dinlen.” demiş. Pullu ise oltayı denize çekmeye
çalışıyormuş. “Vaktim yok. Çocuk gelmeden oltayı alıp
uzaklaşmalıyım buradan.” demiş.

Tavşi: “Biraz dinlen. Gidersin.” demiş. Sazların arasında
kuytu bir yere gitmişler. Tanışmışlar. Konuşmuşlar.
Pullu yolculuğunun nedenini ve pelikanla olan
mücadelesini anlatmış.

Tavşi: “Yakalanmaktan hiç korkmadın
mı?” diye sormuş. Pullu: “Ne
pahasına olursa

olsun oltayı
almalıyım diye
düşünüyordum.” demiş. Tavşi:
“Sana yardım etmeye gelmişim. Çok
cesur ve korkusuz görünüyordun. Yardıma
ihtiyacın yoktu. Çocuğa, balık kovasını devirtmek
için yaptıkların iyi bir plandı. Hele pelikanın kafasına
yediği darbe müthişti.” demiş. Pullu “Aslında ben korkak
biriyim. İlk defa böyle davrandım. Yolculuk yaparken ve
mücadele ederken yanımda hep Allah vardı. O, bana güç ve
cesaret verdi.” demiş. Tavşi, Pullu’ya hayranlıkla bakıyormuş. “Bu
zamana kadar böyle gözü pek biriyle karşılaşmamıştım. Seninle
tanışmaktan çok mutlu oldum. Bu zor yolculuk için öğretmenin

seni bilerek seçmiş. Yolculuk öncesi ve şimdiki duygularını merak ediyorum.” demiş. Pullu: “Başlangıçta öğretmenime biraz kırılmıştım. Ben sakın ve sorumluluğunu bilen biriyim. Neden beni cezalandırıyor? Sınıfta bir sürü yaramaz öğrenci var. Niye onlardan birini seçmiyor diye düşünmüştüm.” demiş. Tavşi: “Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?” diye sormuş. Pullu: “Tabi ki hayır. Bana iyilik yaptığını ve ayrıcalık tanıdığını anladım. Şu bir gün içinde çok değişik olaylar yaşadım. Çok şey öğrendim. Kendime güvenim arttı.” diye cevap vermiş. Tavşi: “Korkaklık bir duvar gibi önümüze durur. Başarılı olmamızı engeller. Senin yaptığın gibi korku

duvarını yıkmak
gerekir.” demiş. Pullu: “Bundan
sonra korkaklık duygusunu üzerimden
atacağım. Yapabileceğim o kadar çok şey var
ki. Tüm yeteneklerimi ortaya çıkaracağım.” demiş.
Tavşi, Pullu’yu denize bırakmış. Oltayı uzatarak: “Yolun açık
olsun.” demiş. Pullu, Tavşi’yi selamlayarak ok gibi
fırlamış. Bir an önce öğretmeninin yanına varıp
“Başardım!” demek istiyormuş.

MACERA PEŞİNDE

4

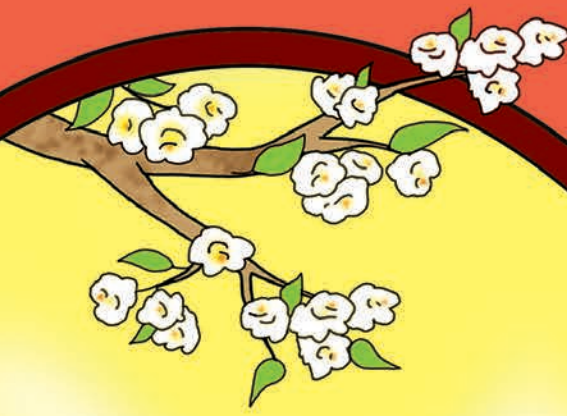

Bir zamanlar Çiçi ve Pompiş adlı iki kafadar varmış. Bunlar diğer arkadaşları gibi oynamak yerine macerayı severlermiş. Ne zaman bir araya gelseler başlarına dert açarlarmış. Bu nedenle anneleri onları hiç yalnız bırakmazlarmış.

O gün maceraperestleri keçi hanım dolaştıracakmış. Çiçi Pompiş'e: "Oynuyormuş gibi yapalım. Anneme fark ettirmeden uzaklaşalım." demiş. Önce saklambaç oynamışlar. Ardından kovalamaca oynamaya başlamışlar. Amaçları anne keçiye yormakmış.

Gerçektende bir süre sonra anne keçi onları takip etmekten yorulmuş.

"Azıcık dinlenelim.

Gelin yanıma oturun.” demiş. Çiçi ve Pompiş amaçlarına ulaştıkları için çok mutlularmış. İkisi birden: “Biz yorulmadık.” diyerek gülmüşler. Az ileride çiçek açmış ağaçlar varmış. Çiçi: “Anneciğim sen dinlen. İzin verirsen bizde ağaçların orada oynayalım demiş.” Annesi: “Beş dakika dinleneyim. Bir yere ayrılmayın.” diyerek yatmış. İki kafadar ağacın altında biraz oyalanmışlar. Çiçi zıplayıp bir dala çıkmış. Yeni açılan yaprakları, çiçekleri yemeye başlamış. Pompiş: “Her yer taze çimenlerle kaplı. Neden o küçücük yaprakları yiyorsun? Bu ballandıra ballandıra

anlatılacak bir macera değil.” demiş. Çiçi: “Haklısın.” diyerek yere inmiş. Anne keçiye uyandırmamak için fısıltıyla konuşuyorlarmış. Pompiş: “Eve dönünce anlatmak için iyi bir macera bulalım.” demiş. Biri çiçekleri kokluyormuş gibi yapmış diğeri yan gözle anne keçiye kontrol etmiş. Onun uyuduğunu görünce birbirlerine bakıp göz kırpmışlar. Birkaç dakika sonra ses çıkarmamaya dikkat ederek oradan uzaklaşmışlar.

Bu sırada uyanan keçi, yavruların yokluklarını fark etmiş. “Çiçi, Pompiş neredesiniz?” diye çağırmış. Cevap alamamış. Her yeri kovuk kovuk aramış.

Bulamamış.

Zavallı keçi:

“Belki eve

dönmüşlerdir.” diye

düşünmüş. Kestirme olsun

diye kayalardan atlayarak o

da eve dönüyormuş. Aniden:

“Aman Allah’ım!” diye çığlık atmış.

Çünkü uçurumun dibinde yavrular hareketsiz yatıyorlarmış. “Ah çocuklar!

Yaptınız yine yapacağınızı. Çiçi!

Pompiş! İyi misiniz?” diye birkaç defa

seslenmiş. Fakat yavrularda en ufak bir

kıpırdanma olmamış. Keçi telaşla yardım

edecek birilerini aramaya başlamış.

Diğer yanda ise iki kafadar gönüllerince

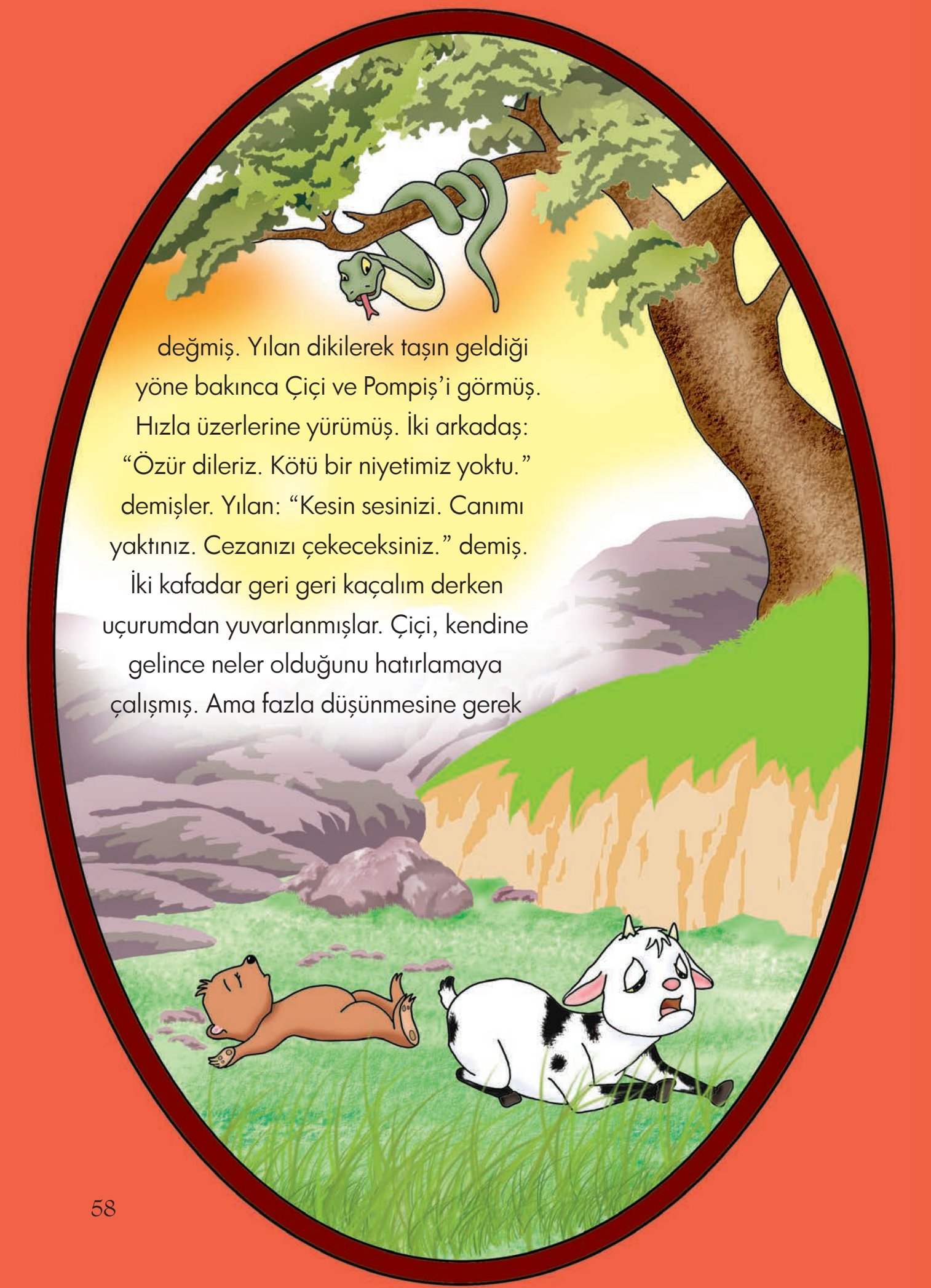
bir macera bulamamışlar. En

uzağa kim taş atacak yarışına

başlamışlar. Attıkları taş az ilerde

güneşlenen yılanın kuyruğuna

değmiş. Yılan dikilerek taşın geldiği yöne bakınca Çiçi ve Pompiş'i görmüş. Hızla üzerlerine yürümüş. İki arkadaş: "Özür dileriz. Kötü bir niyetimiz yoktu." demişler. Yılan: "Kesin sesinizi. Canımı yaktınız. Cezanızı çekeceksiniz." demiş. İki kafadar geri geri kaçalım derken uçurumdan yuvarlanmışlar. Çiçi, kendine gelince neler olduğunu hatırlamaya çalışmış. Ama fazla düşünmesine gerek

kalmamış. Çünkü yılanı görmüş.
Korkuya kapılmış. “Al sana macera,
haydi bakalım!” demiş.

Çiçi kaçmaya karar vermiş. Pompiş’te ise kıpırtı yokmuş. Çiçi arkadaşını orada öylece bırakmanın doğru olmayacağını düşünmüş. Pompiş’i birkaç defa sarsarak: “Kendine gel. Tehlikedeyiz.” diye fısıldamış. Ayıltamayacağını anlayınca “Bismillah” diyerek Pompiş’i kollarından tutup sürüklemeye başlamış. Sonunda güvenli bir yere saklanmışlar. Çiçi, terini silerek rahat bir nefes almış. Ardından “Allah’ım bizi koru. Bize yardım et.” diye dua etmiş.

Birkaç saniye sonra da

yılan gelmiş.

“Tısss! Nereye gitti

bunlar? Az önce buradalardı.

Fazla uzağa gitmiş olamazlar. Tısss,

tıssss. Çıkin ortaya korkaklar. Üçe kadar

sayacağım. Eğer ortaya çıkmazsanız ikinizi de

diri diri yutacağım. Haberiniz olsun. Yerin dibine

girseniz yine bulurum sizi.” diyerek tıslamış. Ama Çiçi ve

Pompiş’ten tık yokmuş. Dakikalar geçtikçe yılan hırsından

ateş püskürmeye başlamış. “Bana taş atmanın, saklanarak beni

uğraştırmanın ne demek olduğunu göstereceğim. Tısss, tısss.”

demiş. Hızla kayarak kuyruğunu sağa sola kırbaç gibi sallamış.

Yılan kuyruğunu her sallayışında ısıklık sesine benzer sesler çıkıyormuş.

Ortam çok ürkütücüymüş.

Diğer yanda ise yardım arayan

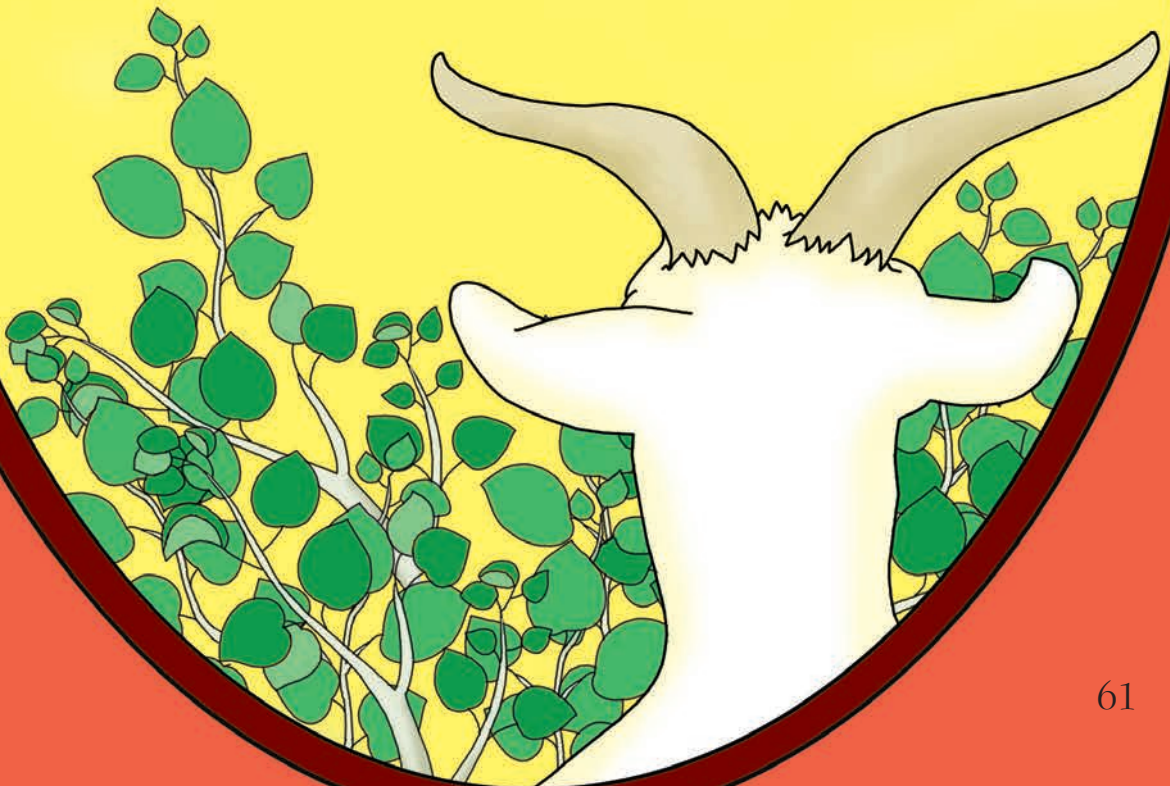

keçi maymunla karşılaşmış. Bir nefeste durumu anlatmış. “Sen uçurumdan kolayca inip çıkabilirsin. Yavruları kurtar.” demiş.

Maymun: “Bir ara bakarım. Bugün kardeşime kuyruğu ile ağaca tutunup sallanmayı öğreteceğim.”

demiş. Keçi: “Lütfen. Rica ediyorum. Çiçi ve Pompiş yaşıyorlar mı onu bile bilmiyorum. Sen işini bitirinceye kadar çok geç olabilir.” diye yalvarmış. Maymun: “Öyleyse akşamüstü bakarım.” demiş. Keçi, maymundan fayda olmayacağını anlamış. Üzgün bir şekilde oradan ayrılmış. Yeniden koşmaya başlamış. Birini görebilmek umuduyla

sık sık etrafına
bakıyormuş. Aniden
aslanla burun buruna gelmesin mi!
Aslan: “Ooo! Bayan keçi hoş geldiniz.”
 demiş. Bir yandan da: “Öğle yemeğim
ayağıma geldi.” diye düşünüyormuş. Keçi:
“Aman Allah’ım nereye gelmişim!” diye
korkuya kapılmış. Fakat aslana belli etmemiş.
“Efendim nasılsınız?” demiş. Aslan memnun bir
şekilde teşekkür etmiş. Keçi: “İyi

günler efendim.” diyerek oradan uzaklaşmak istemiş. Aslan:
“İçeri geç. Sana taze ot ikram edeyim.” demiş. Keçi, sevinir
gibi yapmış. “Efendim az ilerde yavrularım var. Onları da
çağırayım.” demiş. Aslanın gözleri parlamış. “Hoh.
hoh, hooo” diye gülmüş. “Ne duruyorsun? Hemen
al gel.” demiş. Keçi: “Peki efendim.” demiş.

Hangi yöne gittiğini bilmeden var
gücülle koşuyormuş. Birden
kulağının dibinde

çınlayan bir sesle irkilmiş. “İşte yardım edecek biri!” diye umutlanmış. Fakat küçük tavşanı görünce hayal kırıklığına uğramış. Tavşi: “Keçi teyze neden koşuyorsun?” diye sormuş. Keçinin kaybedecek zamanı yokmuş. Yine de olup bitenleri hemen anlatmış. Tavşi: “Dert etme, ben şimdi hallederim.” demiş. Keçi: “Bu senin yapabileceğin iş değil.” demiş. Tavşi: “Bana güven. Haydi, ne duruyorsun! Gidelim.” demiş. Keçinin de başka çaresi yokmuş zaten.

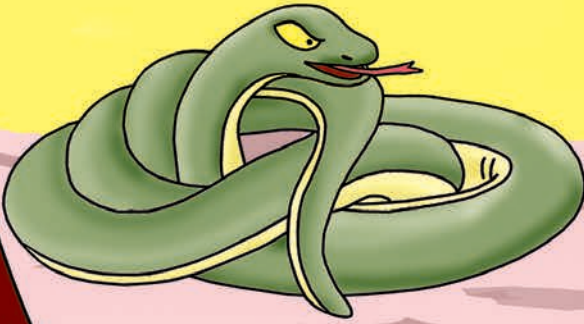
Kayalıklara varınca yavruları görememişler.

Uçurumun dibinde sinirle kıvranan bir yılan varmış. Tavşi, dikkatle bakınca yavruları

saklandıkları
yerde görmüş.

“Hey! Ne yapıyorsun? Gel
bilek güreşi yapalım.” diye yılan
seslenmiş. Ardından da bir kaya
parçası yuvarlamış. Amacı yılanı oradan
uzaklaştırmakmış. Düşündüğü gibide olmuş. Yılan hırs
Tavşi’nin bulunduğu yere çıkmış. Kuyruğu ile vurup Tavşiciği
yere yapıştıracakmış. Fakat Tavşi çok hızlı hareket ediyormuş.
Yılan onu takip edebilmek için sağa sola dönmekten düğümlenmiş.
Tavşi: “Ben çok eğleniyorum. Ama sen: ‘Tısss,
tısss.’ diyerek bana bakıyorsun. Demek
ki: böyle eğleniyorsun.” diyerek yılanın
etrafında döne döne dans etmiş. Sonra:

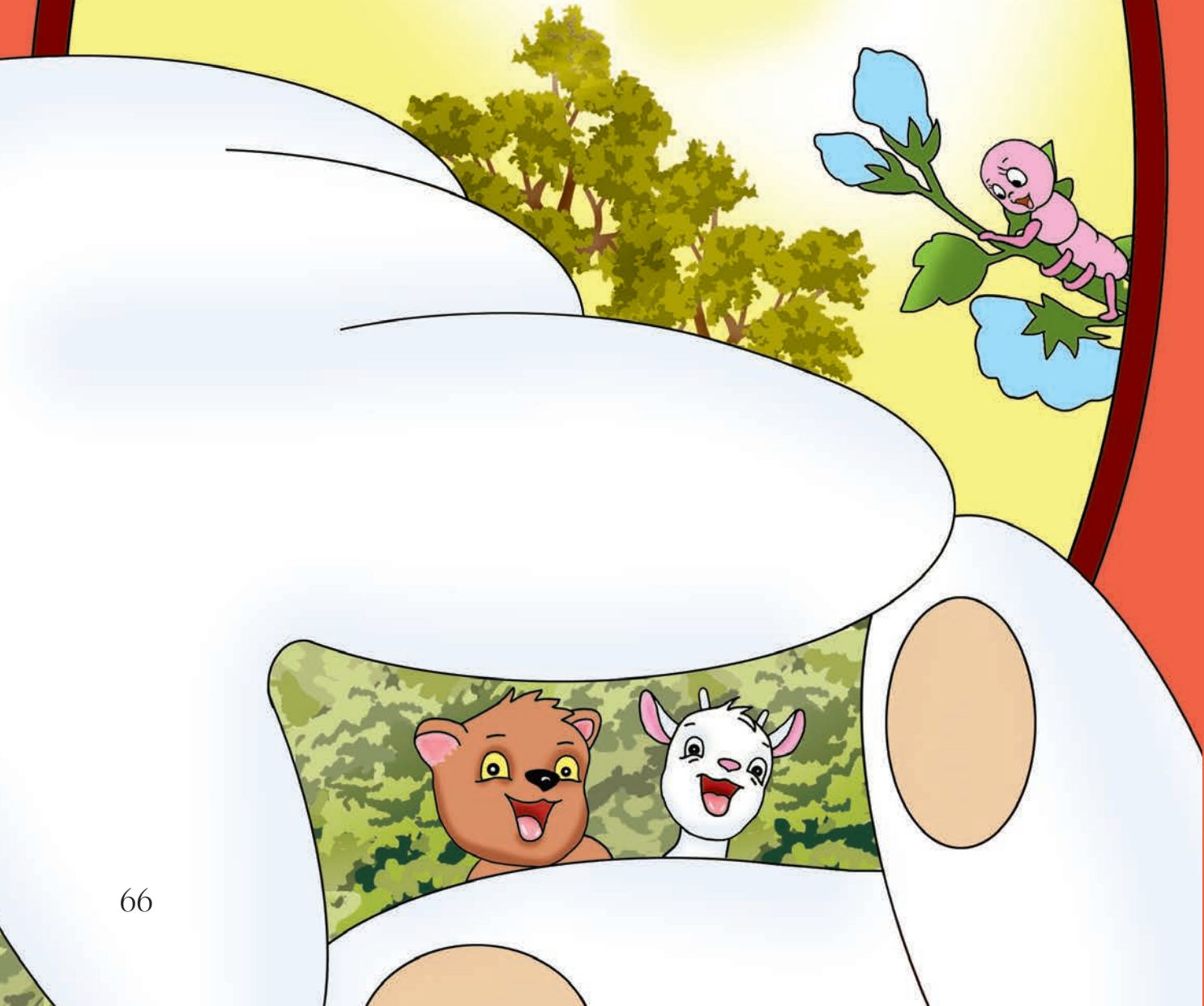

“Hoşça kal
cesur yılan.” demiş.

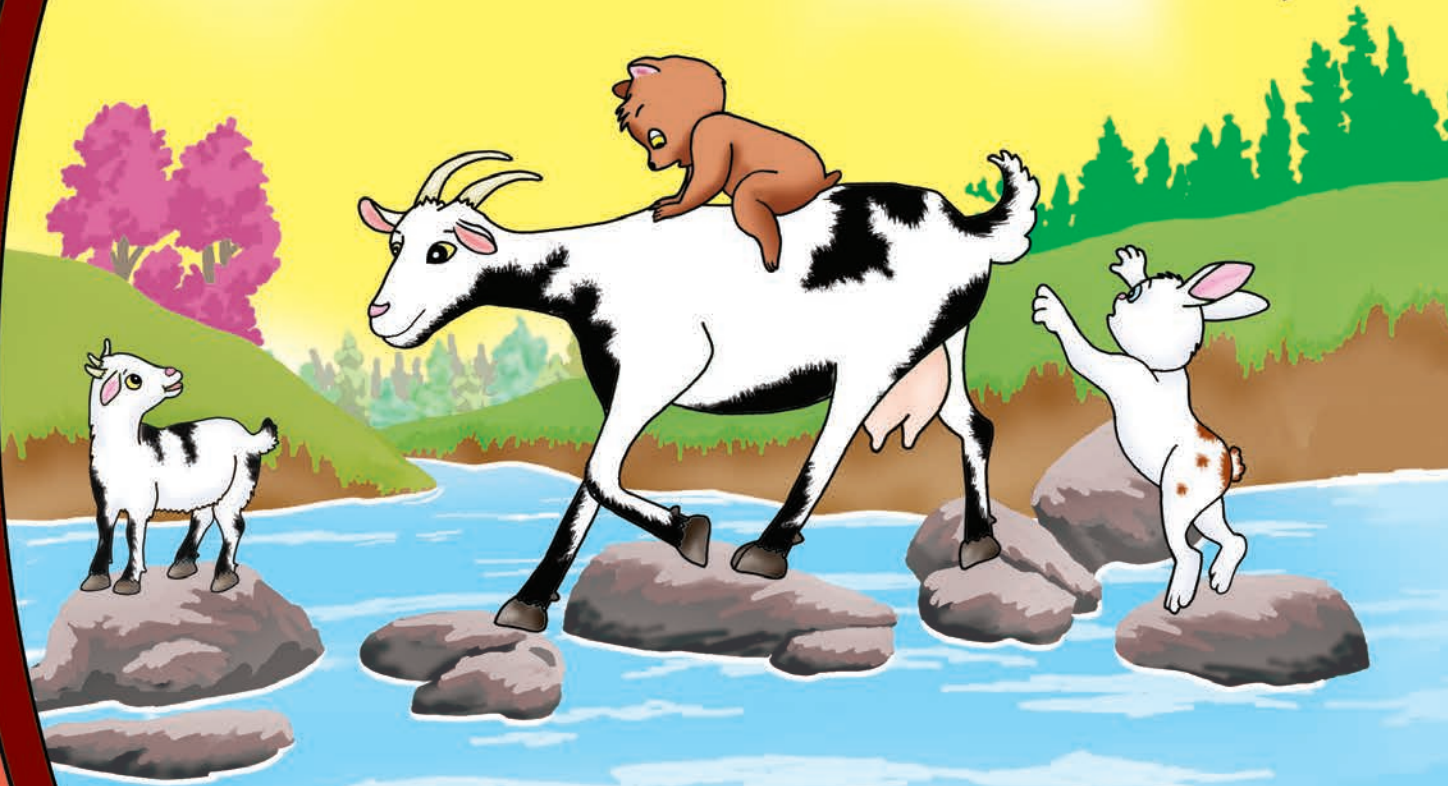
Zıplayarak kayalardan aşağıya
inmiş. İki kafadarı sırtına alıp yukarı
çıkartmış. Keçi bütün olanları donmuş bir
şekilde izliyormuş. Tavşi, Pompiş’i ağacın dibine
yatırmış. Tavşi: “Keçi teyze sen dinlen. Bizim biraz
konuşacaklarımız var.” demiş. Çiçi’yle birlikte Pompiş’in
yanına oturmuşlar. İki kafadar “Yaptıkların için teşekkür
ederiz.” demişler. Tavşi: “Bana değil keçi teyzeye teşekkür edin.
Sözünü dinlemediniz. Ama yine de sizi aradı. Eğer aramasaydı
yılan ikinizi de sokarak zehirlerdi. Doğru mu?” diye sormuş. İki
arkadaş: “Evet.” demişler. Tavşi konuşmaya devam
etmiş. “Annemiz kızdığında
ağlarken bile ona sarılırız.

Göğsüne yatıp
ağlarız. Çünkü onun bizi
çok sevdiğini biliriz.” demiş. Sonra:
“Sizi sevenlerin üzülmelerini ister misiniz?”
diye sormuş. İkisi birden: “Hayır.” demişler.
Tavşi: “Peki. Şimdi ne düşünüyorsunuz?” demiş. Çiçi
ve Pompiş: “Bundan sonra onları asla üzmeyeceğiz. Bu
olay bize iyi bir ders oldu. Peki bizi kurtarmak için canını
neden tehlikeye attın” diye sormuşlar. Tavşi “Birine yardım
etmek beğenilen, hoşça giden bir davranıştır. Güzel huylu
olmaya önem veririm.” demiş. İki arkadaş Tavşi’ye beğeniyle
bakarken gözleri dolmuş. Ağlamak üzerelermiş. Tavşi durumu fark
etmiş. Ortamı neşelendirmek istemiş. “Arkadaşlar! Ne bu haliniz?

Gülümseyin
bakayım. Fotoğrafınızı
çekeceğim. Peyniiiir deyin.”
 demiş. Üçü birden gülmeye başlamışlar.
Konuşmanın bittiğini anlayan anne keçi
yanlarına gelmiş. Tavşi’nin başını sevgiyle okşamış.
Bakışlarında minnettarlık varmış. Çiçi ve Pompiş ise o
güne kadar hiç böyle bir macera yaşamamışlarmış. “İkimiz

de canımızdan oluyorduk. Bundan sonra büyüklerimizin
sözünü dinleyeceğiz. Güzel huylu olmak için çaba
göstereceğiz.” demişler. Anne keçinin elini öperek
özür dilemişler. Tavşi’ye: “Bizimle arkadaş olur
musun?” diye sormuşlar. Tavşi mutlulukla
gülmüş. “Olduk bile.” demiş. Hep
birlikte eve dönmüşler.

TEMBEL TONTI

5

Günlerden
bir gün fil ailesinin
küçücük bir yavrusu olmuş. Adını
Tonti koymuşlar. Aradan aylar geçmiş.
Tonticik hızla büyümüş. Hortumu ile toprak
savurmayı, su püskürtmeyi öğrenmiş. Her gün
akşama kadar usanmadan oyun oynuyormuş.
Tonticik çok sevimliymiş. Ama ellerini bile
yıkamayacak kadar tembelmiş. Bir gün annesi
ona kolay işleri kendi kendine yapabileceğini
söylemiş. Tonti: “Ben daha çok küçüğüm.” demiş.
Anne fil, bazı işleri yapabilecek kadar büyüdüğünü
anlatmaya çalışmış. Fakat

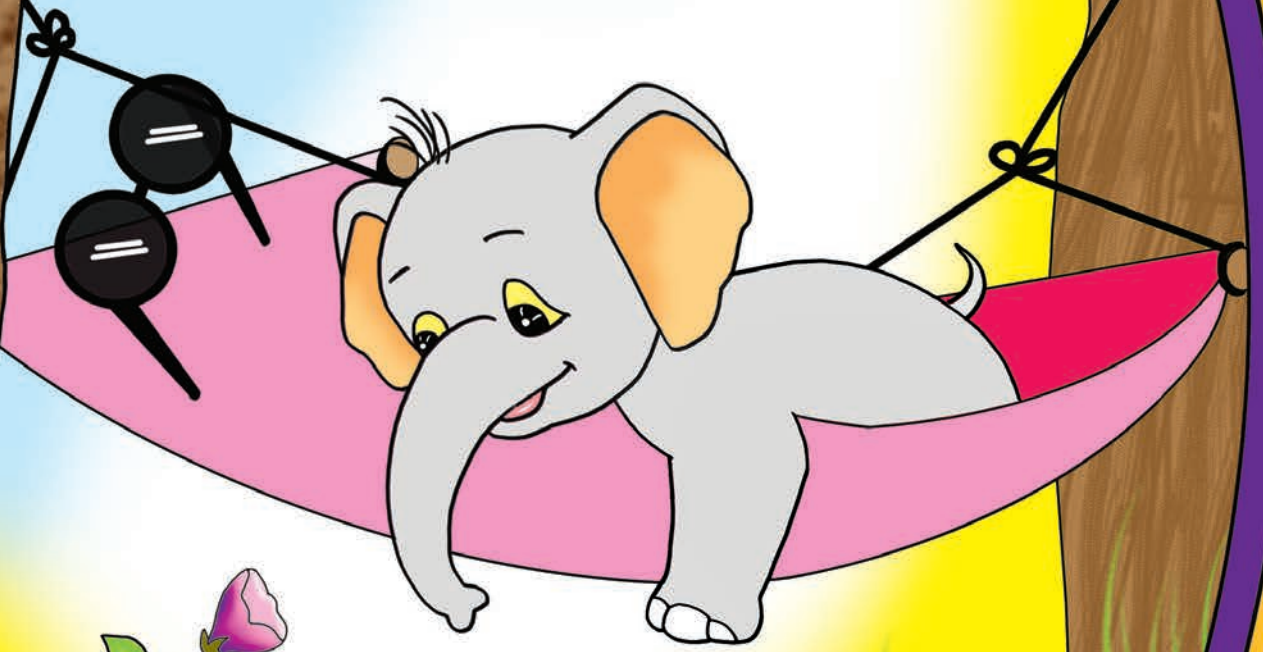

Tonti halinden memnunmuş. Annesinin söylediklerini umursamamış bile. Anne ve baba fil her yolu denemişler. Fakat Tonti'yi tembellik huyundan vazgeçirememişler. Çünkü Tonti her seferinde "Tembel değilim. Oyun oynayarak, uyuyarak, yemek yiyerek yeterince çalışıyorum. Aklımı kullanıyorum. Gereksiz işlerle kendimi yormak istemiyorum." diyormuş. O, günlerini yatıp oturarak geçirirken tembelliği herkes tarafından duyulmuş. Arkadaşları lakap takmanın ayıp olduğunu biliyorlarmış. Yüzüne karşı: "Tembel Tonti" dememek için kısaca "T.T." demeye başlamışlar.

Tonti yeni adını çok beğenmiş. Havali olacağını düşünerek bir de siyah gözlük takmış. Sokakta gururla dolaşıyormuş. Bu arada karşılaştığı herkese: “Bütün tembeller bizim evde toplanmış. Her işi bana yaptırıyorlar.” diyerek sızlanıyormuş.

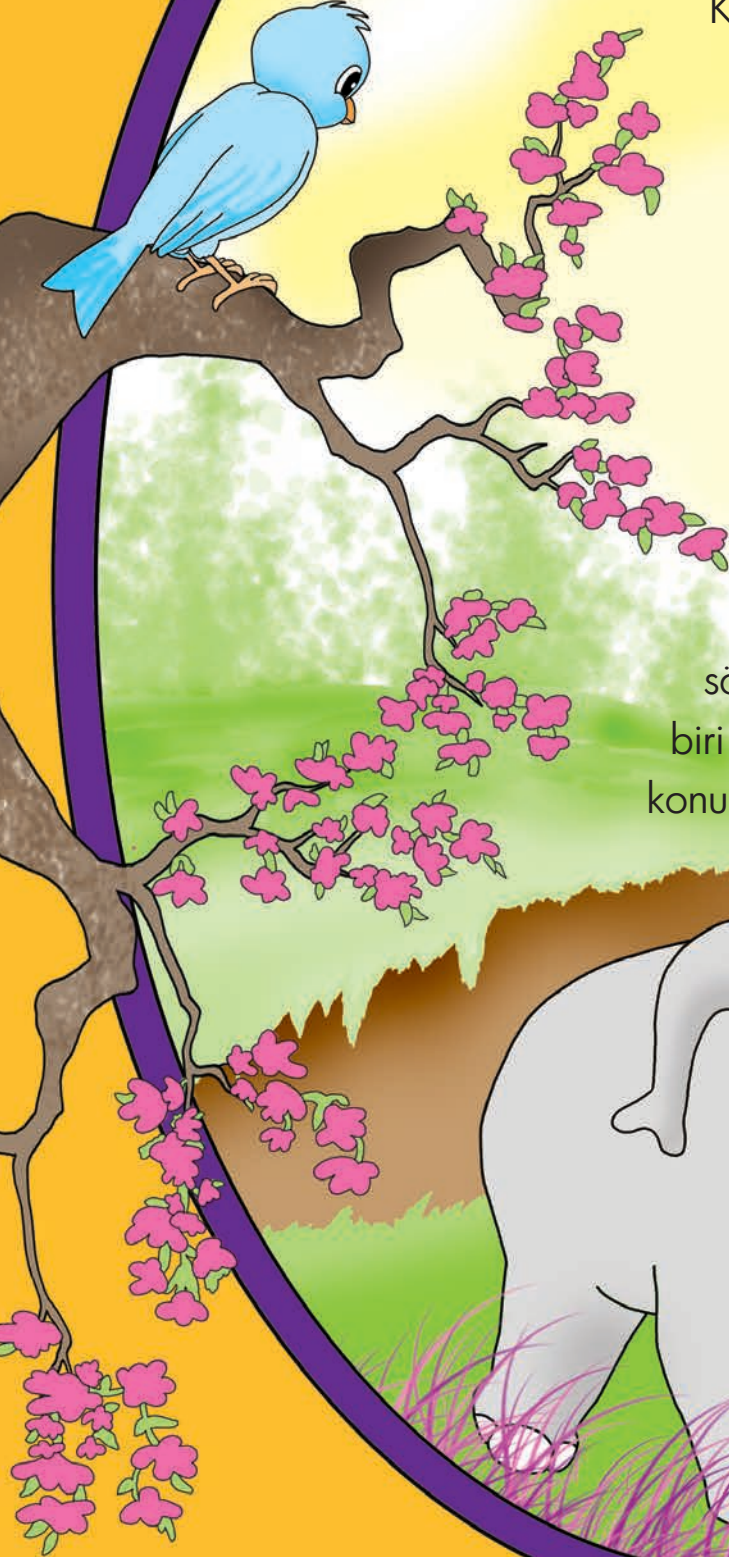
Bir gün T.T., daldaki kuşa bakarak: “Biliyor musun ailem

beni çok çalıştırıyor.
Tonti ödevini yap. Tonti dişini
fırçala. Tonti ayaklarını yıka. Hep iş
hep iş. Bıktım artık. Sen ne güzel daldan
dala uçup geziyorsun.” demiş.

Kuş: “Akşama kadar yiyecek
bulmak için uğraşıyorum.
Gezdiğimi mi sanıyorsun?” diye
karşılık vermiş.

T.T. kuşu duymazlıktan gelmiş.
“Ben de çalışmayı gerektirmeyen
bir yere gideceğim.” demiş. Kuş:
“Öyle bir yer bulman mümkün
değil. Ayrıca bu söylediklerini
yapabilecek kadar büyüdüğün için
mutlu olmalısın.” demiş. T.T. kuşun
söylediklerinden hoşlanmamış. “Al işte
biri daha. Sen de annem ve babam gibi
konuşuyorsun.” diyerek oradan ayrılmış.

Bir sabah T.T.'nin aklına bir fikir gelmiş.
Kahvaltıdan sonra koşarak evden çıkmış.
Babası arkasından: "Hey nereye gidiyorsun?
Dişlerini fırçalamadın." diye bağırmış. T.T.: "Ööf. Yeter artık, rahat bırakın! Kaçıp kurtulayım elinizden. Başka çarem kalmadı." demiş.

T.T. arada bir dönüp arkasına bakarak koşuyormuş. Kendisini geri döndürmek için gelen var mı diye. Fakat babası T.T.'yi takip etmemiş. Dedesinin yanına gittiğini anlamış. Telefon edip durumu anlatmış. "Babacığım şuna iyi bir ders ver." demiş.

Bu arada T.T.: "Dedem beni çok sever. Hortumumu da yıkar, ödevlerimi de yapar. Yemeğimi bile yedirir. Benim dedem dünyanın en iyi dedesidir. Bir elim yağda bir elim balda olacak. Oooh! Gel keyfim gel." diyerek hayal kuruyormuş.

Bir süre sonra elinde
kovalarla

bahçeden gelen Tavşi'ye rastlamış. “Çok komik görünüyorsun.” demiş. Tavşi şaşırarak kendine bakmış. “Her zamanki halim. Komik olan nedir?” diye sormuş. T.T.: “Taşdığın kovalardan dolayı bedeninin ve yüzünün şekli komik görünüyor. Sanki oturarak yürüyormuşsun gibi. Bu halini kim görse gülerdi. Neden annen baban çalışmıyor da sen çalışıyorsun?” diye sormuş. Tavşi: “Bizim ailede herkesin ayrı ayrı görevi var. Ben de işimi yapıyorum. Boş kalan zamanlarımda da oynarım.

Tembellik yapmaktan hiç hoşlanmam.” diye cevap vermiş. T.T.:
“Bilmiş bilmiş konuşma. Dedemin yanına gidiyorum. O beni
hiç çalıştırmaz.” diyerek hava atmış. Sonra: “Gel istersen
birlikte gidelim. Rahat edersin orada.” demiş. Tavşi: “Ama
benim çalışmakla ilgili bir şikâyetim yok.” diye karşılık
vermiş. T.T. alaycı bir ses tonuyla: “Önüme çıkan fırsatı
değerlendiremedin. Hoşça kal.” diyerek ayrılmış.

Dedesi, T.T.’yi sevinçle karşılamış. “İyi ki geldin
evlat. Yalnızlıktan sıkılıyordum.” demiş. T.T.:

“Dinlenmeme hiç fırsat vermiyorlar.

Durmadan eziyet
ediyorlar.”

diyerek annesi ile babasını şikâyet etmiş. Dedesi hemen ciddileşerek: “Demek sana eziyet ediyorlar. Öyleyse hep benimle kal.” demiş. T.T. sevinçle boynuna sarılarak: “İkimiz çok iyi anlaşacağız dedeciğim.” demiş.

Yaşlı fil: “Geleceğini önceden bilseydim hazırlık yapardım. Neyse geç şöyle. Şu yumuşak otların üzerine uzan.” demiş.

T.T. uzanırken dedesi: “Misafirimsin. Sana güzel şeyler ikram etmek isterim.” diyerek gülümsemiş. Hemen ardından bir sepet uzatmış. “Akşam olmadan git.

Biraz mantar topla. Yemek yapacağım.”

diye eklemiş. T.T. şaşırmış. “Ama ben çok yoruldum.” demiş. “Yemek pişerken dinlenirsin.

Haydi, çabuk ol.” diyen dedesinin ses tonu biraz sertmiş. T.T., istemeyerek de olsa mantarları toplayıp getirmiş.

Dedesi: “Aferin güzel torunum. Şimdi de arka taraftaki odunları getir.” deyince T.T. sinirlenmiş. “Sen de bütün işleri bana yaptırıyorsun.” demiş. Dedesi: “Sen gerekli malzemeleri hazırlayacaksın. Ben de yemeği yapacağım.”

diyerek işin hepsini ona yaptırmadığını açıklamış. Sonra T.T.’yi dizine oturtarak:

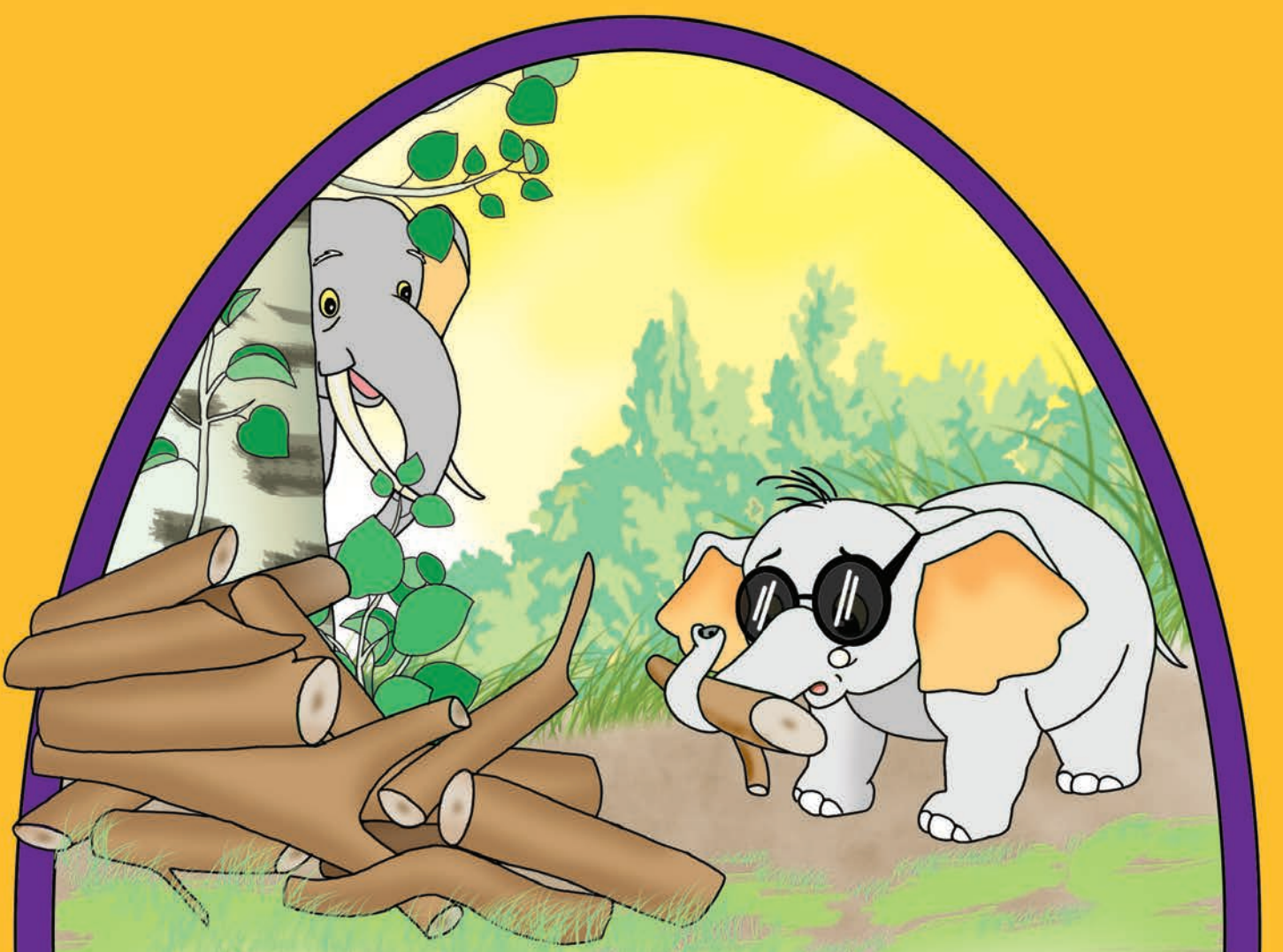
“Birkaç yıl önce küçücükTün. Şimdi ise kocaman oldun. Artık

senin de

yapabileceğin işler var. Bana yardım edebilecek kadar büyüdüğün için çok mutluyum.” demiş.

T.T., ne söylediyse dedesini ikna edememiş. Bu defa aklına başka bir fikir gelmiş. Küsme numarası yapmış. Fakat dedesi hiç umursamamış. “Ben mantarları yıkayınca kadar odunlar burada olsun.” demiş. T.T., ıhlaya tıslaya odunları taşımaya başlamış. Bir yandan da: “Böyle işleri hep babam yapardı. Burası hiçte hayal ettiğim gibi olmadı.

Dedemin ne çok işi varmış!” diye düşünüyormuş. Bu arada dedesinin: “Tembel tembel dolaşma. Çabuk ol.” diyen sesini duymuş. T.T.: “Dedem de annem ve babam gibi kıymetimi bilmiyor. Gerçekten tembel bir torunu olsa ne yapardı acaba? Ayrıca ben tembel değilim. Sadece boş durmayı seviyorum.” diye söylenerek odunları taşımış.

Başka iş istemesin diye dedesinin göremeyeceği bir tarafa geçip yere uzanmış. “Hayatımda hiç bu kadar çalışmamıştım.” diyerek ahlayıp oflamaya

başlamış. Sesleri duyan Tavşi, dikkatle etrafı dinlemiş. İniltinin geldiği yöne doğru gitmiş. T.T.'yi görünce düştüğünü zannetmiş. Hortumundan tutup kaldırmaya çalışmış. T.T. acıyla bağırmış.

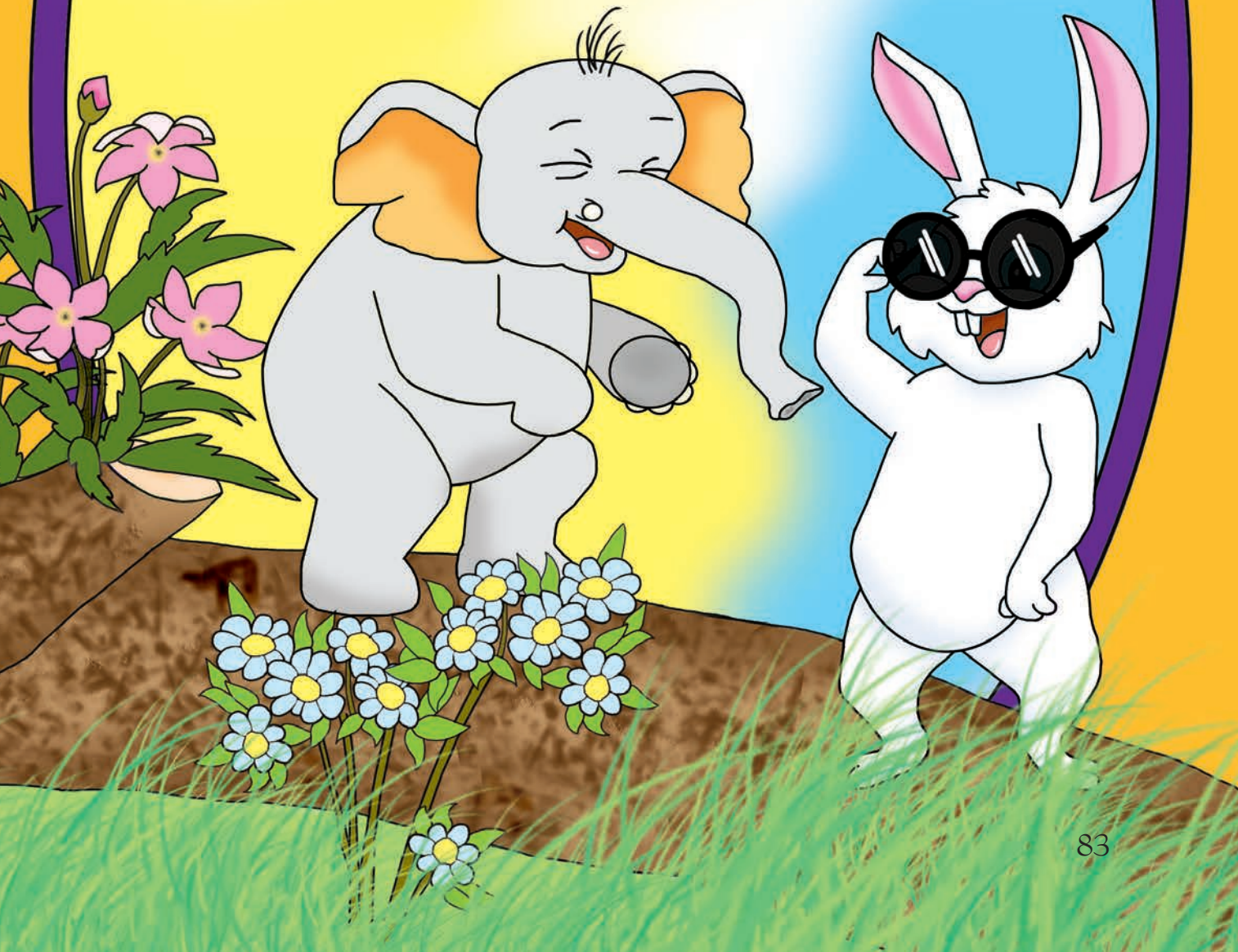
“Burnumu sıkıyorsun. Boğulacağım, bırak.” demiş. Tavşi arkadaşının bu tepkisine şaşırılmış. “Sana yardım etmeye çalışıyorum. Neden kıızıyorsun?” diye sormuş. T.T.:
“Benim bir şeyim yok. Sadece dinlenmek istiyorum.”
diyerek bütün olanları anlatmış.

Tavşicik gülmemek için kendini zor tutmuş. Sonra demiş ki: “Özel işlerini bile başkasının

yapmasını istiyorsun.
Bebeklerin her şeyini büyükler
yapar. Sen bebek değilsin ki.
Birazcık tembelsin.” T.T.şaşırmış.
“Ben sadece evdekiler biliyor
sanıyordum. Tembel olduğumu
sen de mi biliyorsun?” diye
sormuş. Tavşi gülererek: “Bunu
herkes biliyor.” demiş. Sonra T.T.’nin
anlamını açıklamış. Tonticik utancından
mosmor olmuş. “Şifreli bir ismim var diye
seviniyordum. Kendimi önemli biri gibi

hissediordum.
Kim bilir arkamdan ne
kadar gülmüşsünüzdür. Aslında
hepiniz haklısınız. Tembelim. Ailemin
beni böyle kabul etmesi için direndim. Ama
faydası olmadı. Tembellik huyumdan vazgeçsem iyi
olacak.” demiş. Tavşi “Önemli olan yapılan yanlışları
kabul etmektir. Yanlışımızı kabul edersek onları düzeltmek
daha kolay olur.” demiş. T.T. “Davranışım doğru değildi.
Ama gözlükle çok yakışıklı olduğumu fark ettim.” demiş. Tavşi
“Yakışıklı olacak mıyım? Birde ben takayım.” demiş. Gülerek
birbirlerine sarılmışlar. O gece yatarken T.T.: “Allah’ım tembellikten

kurtulmam için
bana yardım et.” diye dua
etmiş. Sabah olunca: “Dedeciğim
olanlardan iyi bir ders aldım. Artık nasıl
davranmam
gerektiğini
öğrendim. Tembellik
huyumu bırakacağım.
İzin verersen eve
dönmek istiyorum.”

demiş. Dedesi onu öperek yolcu etmiş. T.T. o günden sonra yapabileceği her işi yapmış. Başkasının söylemesine gerek kalmamış. Oyun oynamaya da bol bol zamanı olmuş. Bu arada tembel lakabından da kurtulmuş. Hatırladıkça: “Allah’ım beni tembellikten kurtardığın için şükürler olsun.” diye dua etmiş. Ailesi ve arkadaşlarıyla mutlu yaşamışlar.

KISKANÇ KURT

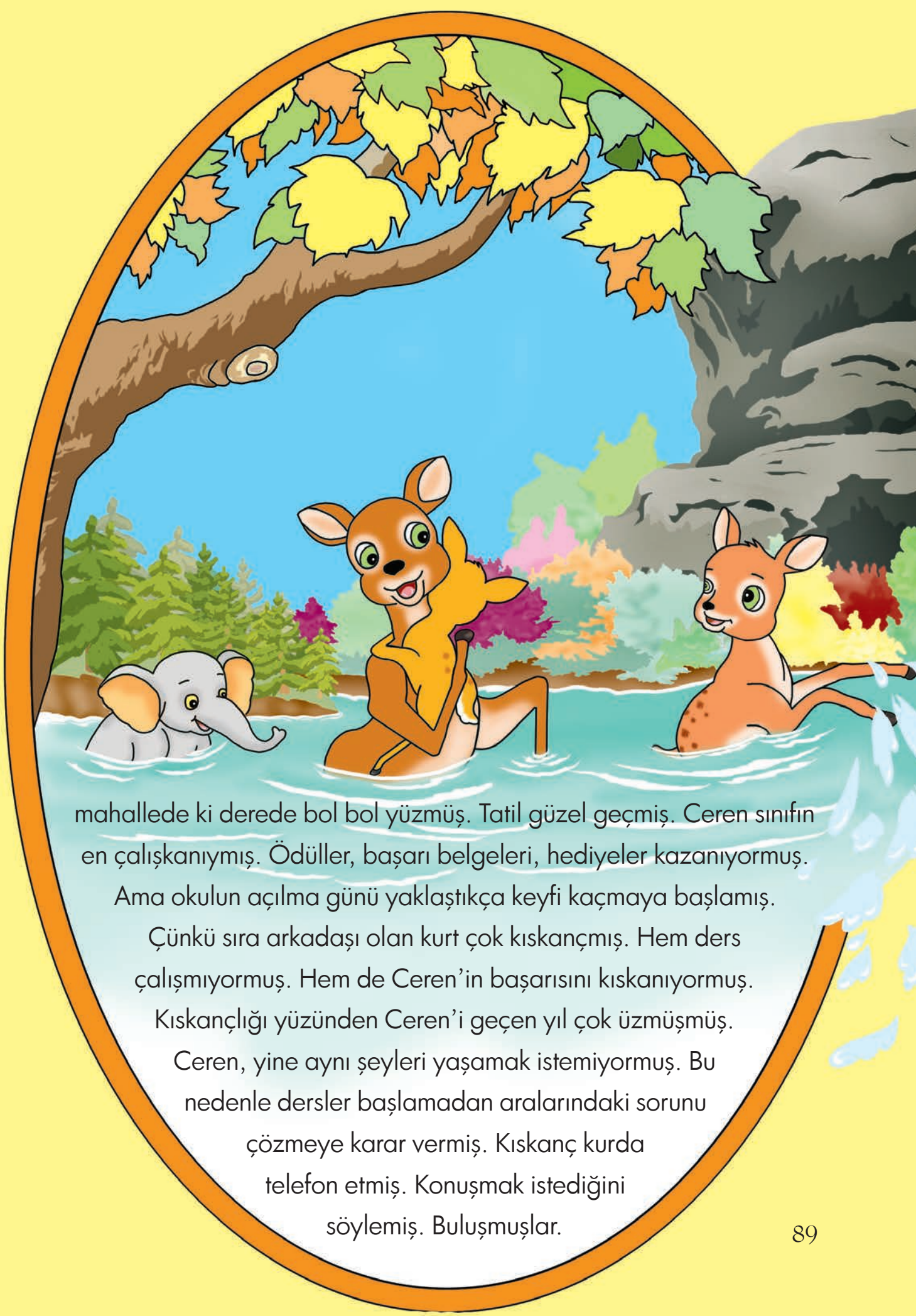
6

Okullar açılmış. Fakat dersler henüz başlamamışmış. Öğrenciler hala tatil havasındalarmış. Birbirlerine görüşemedikleri sürede neler yaptıklarını nerelere gittiklerini anlatmışlar. Tavşi arkadaşı maymunla yaz okuluna gitmiş. Tonti üç ay boyunca dedesinin yanında kalmış. Pembiş ailesiyle birlikte yaylaya çıkmış. Şakşakı müzik kursuna, küçük tilki avcılık kursuna gitmiş. Çiçi ile Pompiş köydeki ninelerinin yanına gitmişler. Yine macera peşindelermiş. Ceren adlı güzel ceylan ise satranç kursuna gitmiş. Evde satranç oynarken bir kaç defa annesini yenmiş bile.

Bu arada aşağı

mahallede ki derede bol bol yüzmüş. Tatil güzel geçmiş. Ceren sınıfın en çalışkanymış. Ödüller, başarı belgeleri, hediyeler kazanıyormuş. Ama okulun açılma günü yaklaştıkça keyfi kaçmaya başlamış. Çünkü sıra arkadaşı olan kurt çok kıskançmış. Hem ders çalışmıyormuş. Hem de Ceren'in başarısını kıskanıyormuş. Kıskançlığı yüzünden Ceren'i geçen yıl çok üzmüşmüş. Ceren, yine aynı şeyleri yaşamak istemiyormuş. Bu nedenle dersler başlamadan aralarındaki sorunu çözmeye karar vermiş. Kıskanç kurda telefon etmiş. Konuşmak istediğini söylemiş. Buluşmuşlar.

Ceren “Sen de biliyorsun. Son bir haftada bulunduğumuz bölgeye avcı üç defa baskın yaptı. Bu nedenle hepimiz tedirginiz. Artık birbirimizi üzmeyelim. İyi geçinelim. Zaten avcıyla başımız dertte.” demiş. Kurt “Bende öyle istiyorum ama sen hep problem çıkarıyorsun. Bana ters davranıyorsun.” diyerek üste çıkmış. Ceren kurtla tartışmak istemiyormuş. “Olanların hepsi geride kaldı. Bundan sonra dost olalım. Tavşi’yle birlikte avcıyı ormandan uzaklaştırma planı

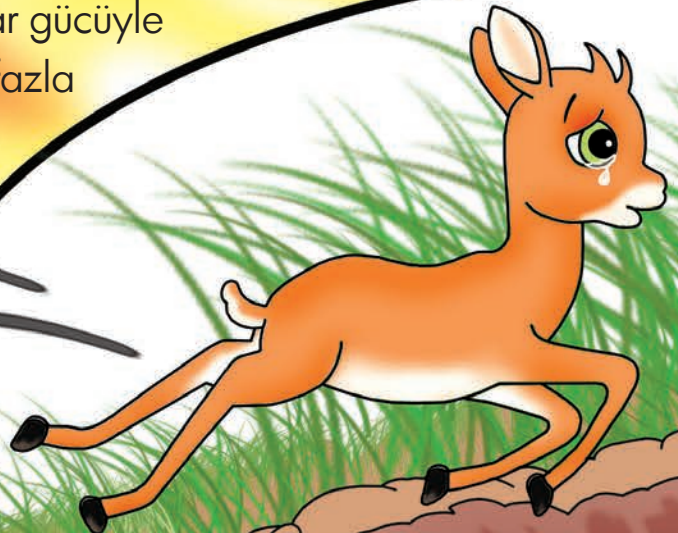

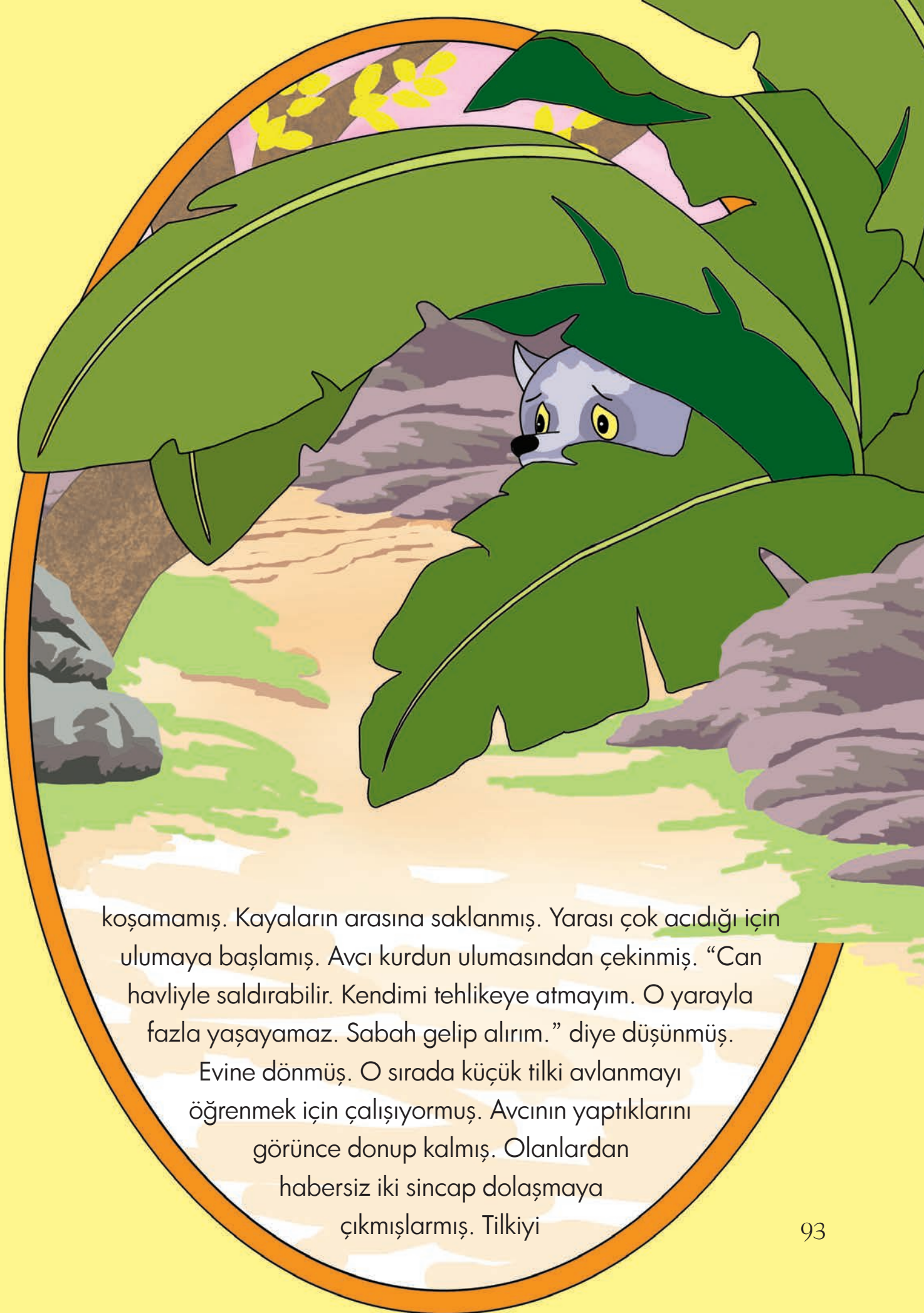
yapıyoruz. İstersen sen de bize katıl.” demiş. Kurt “Tamam size yardım ederim. Bundan sonra dostuz.” diye karşılık vermiş. Ceren’e fark ettirmeden tek ayağını kaldırmış. Çünkü yalan söylüyormuş. İçinden “Benden daha başarılı olmana asla izin vermeyeceğim.” diye haince gülmüş. Tam o sırada ağaçların arasında avcıyı görmüş. Yan gözle Ceren’e bakarak “Şu uğursuz kızıdan kurtulmanın tam zamanı. Bu fırsatı kaçırmamalıyım.” diye mırıldanmış. Ceren “Artık eve dönelim. Avcı gelebilir.” demiş. Kıskaç kurt “Hava çok güzel. Biraz oturalım.” diye rica etmiş. İyi yürekli Cerencik “Peki.” demiş. Yere uzanmış. Kıskaç kurt ise ona fark ettirmeden saklanacak yer bakınıyormuş. Yere uzandığı için avcı Ceren’i görmemiş.

Ayakta duran kurt'u görmüş. Ona nişan almış. Birden patlayan tüfek sesiyle ikisi de yerlerinden fırlamışlar. Ceren kendini hemen bir çukura atmış. Kıskanç kurt ise hızla oradan kaçmış. Avcı arka arkaya ateş ediyormuş. Kurt'u vurmuş. Elinden kaçırmamak için peşinden gitmiş. O sırada kartal küçük kuşları kontrol ediyormuş. Baştan itibaren bütün olanları görmüş.

Tavşi'ye haber vermek için var gücüyle uçmuş. Kıskanç kurt ise daha fazla

koşamamış. Kayaların arasına saklanmış. Yarası çok acıdığı için ulumaya başlamış. Avcı kurdun ulumasından çekinmiş. “Can havliyle saldırabilir. Kendimi tehlikeye atmayım. O yarayla fazla yaşayamaz. Sabah gelip alırım.” diye düşünmüş.

Evine dönmüş. O sırada küçük tilki avlanmayı öğrenmek için çalışıyormuş. Avcının yaptıklarını görünce donup kalmış. Olanlardan habersiz iki sincap dolaşmaya çıkmışlarmış. Tilkiyi

öyle görünce
kendilerine şaka
yaptığını sanmışlar. Ayaklarını
gıdıklamışlar. Her hangi bir tepki
alamamışlar. Yanaklarına vurarak, su serpererek
kendine gelmesini sağlamışlar. Zavalıciğın korkudan

dili tutulduğu için söylediklerini anlamamışlar. Tilkicik işaretlerle
anlatmaya çalışınca olayı çözmüşler.

Bu arada bir kaplumbağa onları dinliyormuş. “Arkadaşlar, siz
tilkinin yanında kalın. Ben hemen Tavşi’ye haber vereyim.”
 demiş.

Oysa Tavşi, olanları çoktan duymuşmuş. Kartal,
avcının yaptıklarını anlatırken Tavşi sonunu
dinlemeden fırlamış. “Artık şu avcıya iyi
bir ders vermek lazım.” demiş.

Birlikte kartalın tarif

ettiği yere gitmişler. Ceren'i bulmuşlar. Hayati bir tehlike olmadığı için rahatlamışlar. Çukura atlarken sadece bacağı kırılmışmış. Onu çıkarmaya uğraşırken ayı gelmiş. "Bana bırak." demiş. Ceren'i hemen hastaneye götürmüş.

Tavşi kartala, "Kıskanç kurt kazdığı kuyuya kendisi düşmüş." demiş. Sonra Ceren ile yaptıkları plânı anlatmış. "Avcıyı ormana geldiğine pişman edelim. Bana yardım et." demiş. Kartal, "Memnuniyetle." diye karşılık vermiş.

Sarmaşık dallarından avcıya basit bir tuzak kurmuşlar. Kartal, sarmaşık dalını Tavşi'ye uzatırken “Kazdığı kuyuya kendisi düşmek ne demek?” diye sormuş. Tavşi “Kazdığı kuyuya kendisi düşmek bir deyimdir. Başkası için hazırladığı kötü bir durumun kendi başına gelmesidir. Ya da başkası için hazırladığı tuzağa kendisinin düşmesi demektir. Kartal “Hımmm, hımmm!” derken Tavşi “Daha sonra hımlarsın. Hemen gidip kirpileri bulalım.” demiş.

Tavşi, kirpilerle konuştuktan sonra “Sadece söylediklerimi yapacaksınız.” demiş. Baba kirpi “Merak etme.” demiş. Tavşi kirpinin sırtını sıvazlamış. “Görüşmek üzere.” deyip kartal ile birlikte oradan ayrılmış.

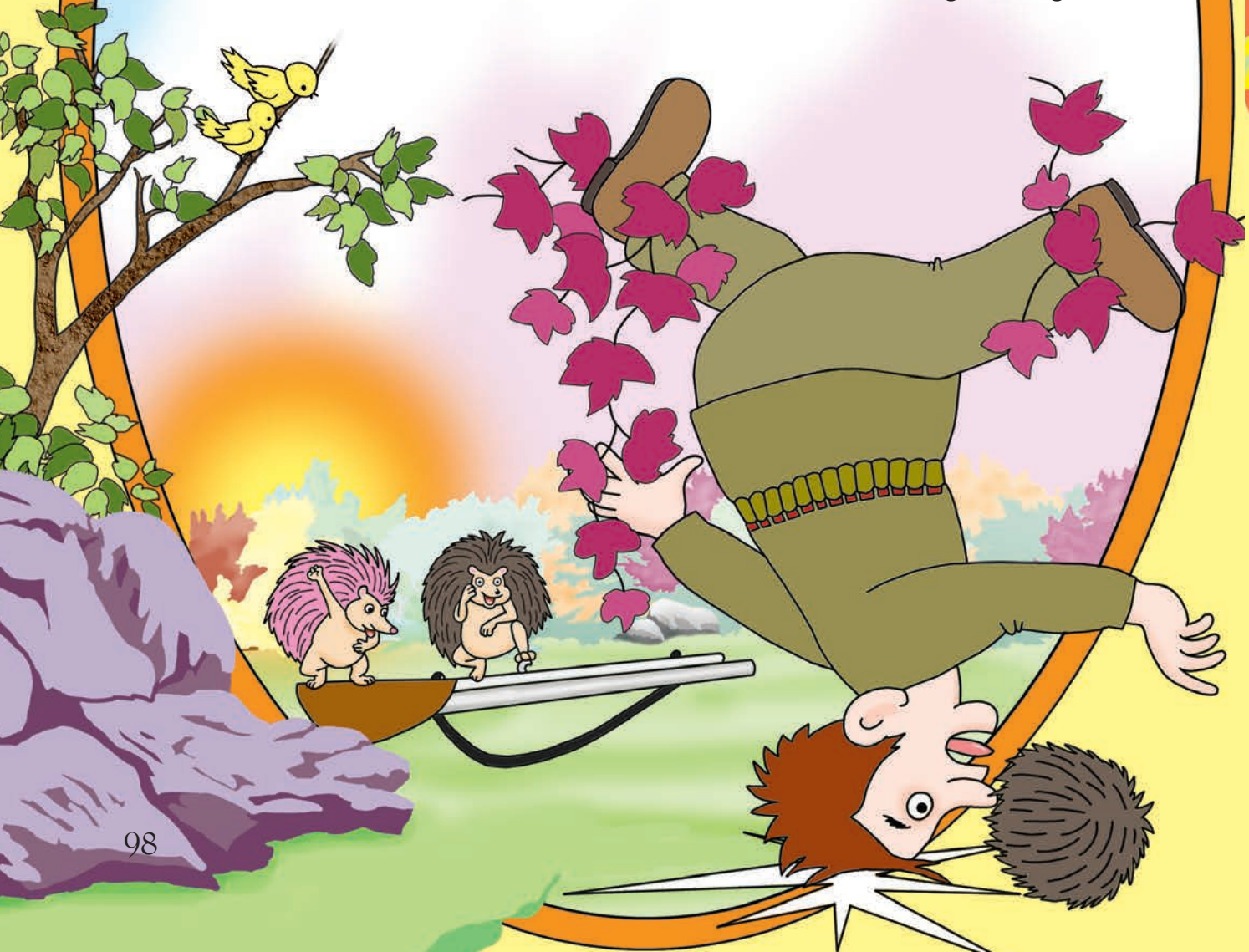

plânın en zor bölümüne gelmiş. Tavşu, ormanın giriş yerinde avcıyı beklemiş. Bir yandan da “Allah’ım beni koru.” diye dua ediyormuş. Kendini bir göstererek bir saklanarak avcıyı hazırladıkları tuzağın ortasına götürmüş.

Avcı “Bir tavşan görmüştüm ama... Nereye gitti?” diyerek etrafına bakınıyormuş. Bu arada kirpiller pantolonunun paçasından girmişler. Dizine doğru ilerlemeye başlamışlar. Bir yandan da dikenlerini batırıyorlarmış. Avcı bacağında hissettiği

yanmayla “Anneeee!” diye bağırmış. Üstelik yukarı doğru ilerleyen bir şeyler varmış. Bakmaya cesaret edememiş. Zıplayıp sarmaşıklara tutunmuş. Plân istedikleri gibi ilerliyormuş. Tavşi kirpilere “Tamam. Yeter çocuklar.” demiş. O sırada avcıyı sarmaşıklarla sıkıca bağlamış. Arkadaşlarının Tavşi’ye olan hayranlıkları biraz daha artmış. “Acaba plânın devamında ne var?” diye konuşmaya başlamışlar. Avcı konuşmaları ormanın derinliklerinden gelen uğultu

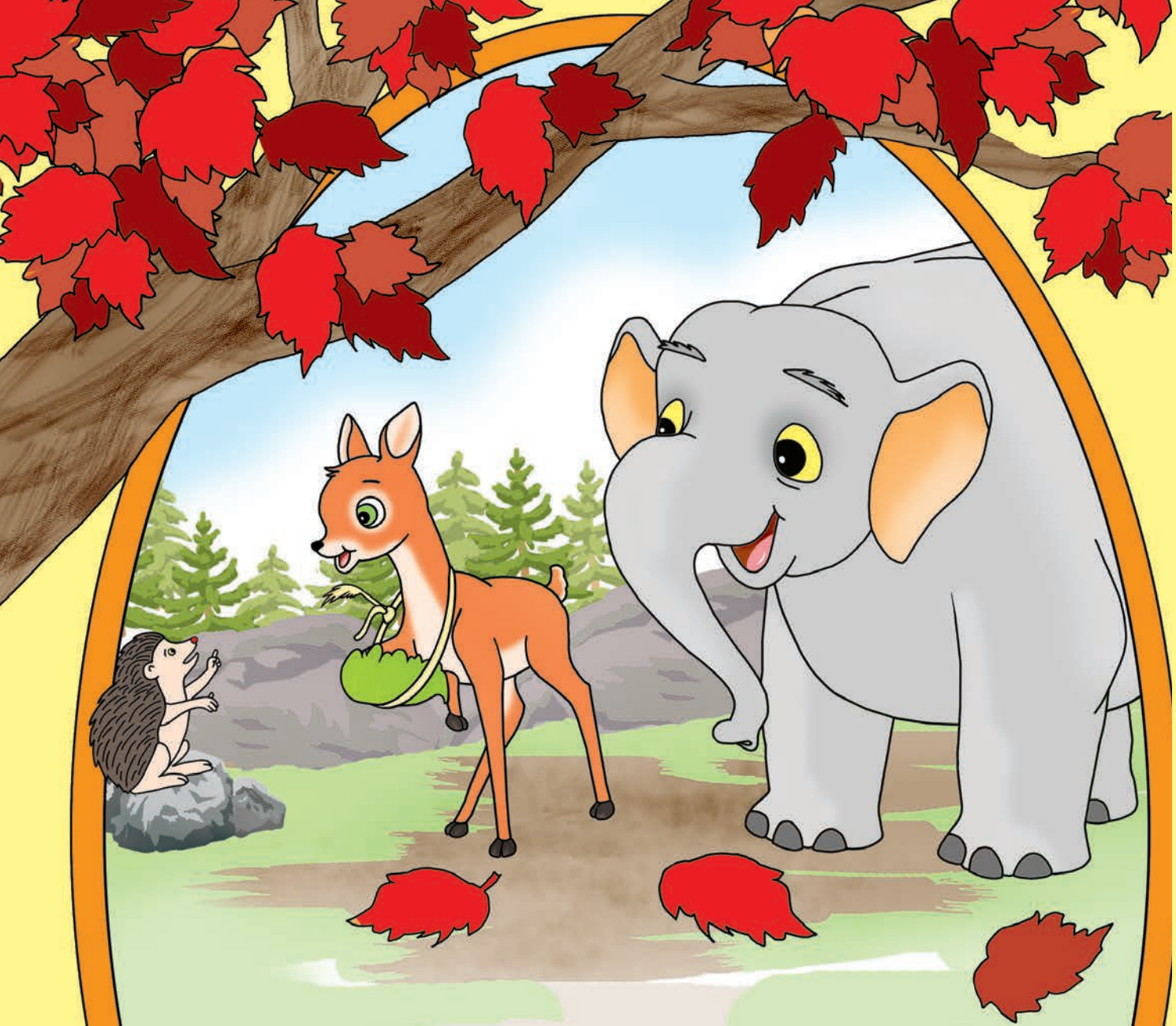

sanmış. Korkudan etrafına bile bakamıyormuş. Duyduğu uğultudan ürpererek altına kaçırmasın mı! “Bize ateş ederken ne kadar cesurdu. Şunun haline bakın.” diyerek bütün hayvanlar gülmüşler. Bu arada zürafa sarmaşığı kopararak avcıyı yere düşürmüştü. Yavru kirpi “Boks maçına ne dersin!” demiş. Avcının burnunda lastik top gibi zıplamaya başlamış. Avcının kirpiyi görececek hali yokmuş.

“Yüzümü gözümü dağılayan bu şey de ne böyle! Ormanı korkunç yaratıklar basmış. Kurtulabilirsem eğer bir daha ayak basmam buralara.” diye düşünüyormuş.

“Bırakın beni!” diyerek geri geri gitmeye başlamış. Birden tuzak kurmak için kazdığı kuyuya düşmesin mi! O sırada

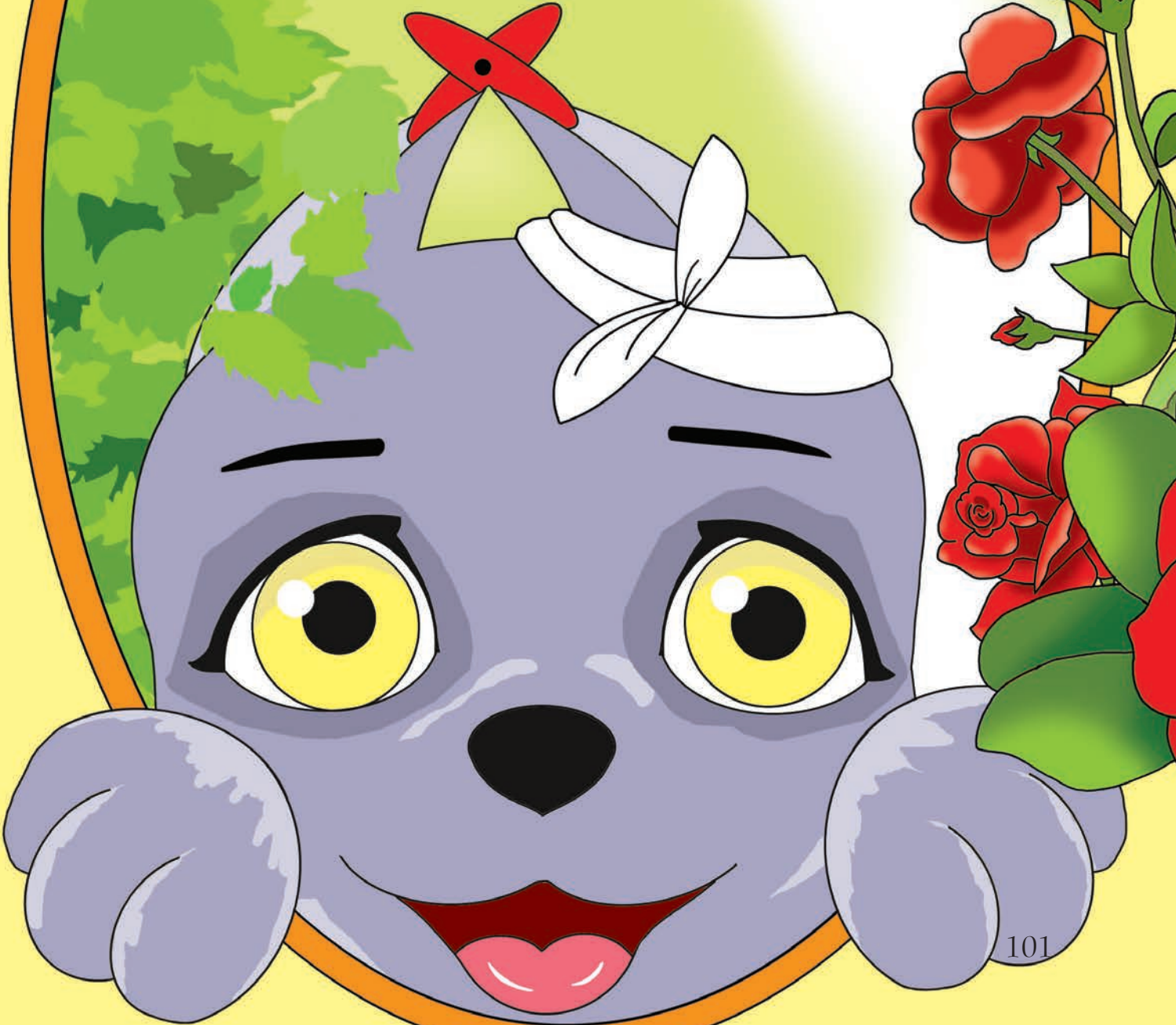
kaplumbağa “Tavşiii,
Tavşiii!”

diye bağırarak gelmiş. Heyecanla “Avcı Ceren’i vurmuş. Çabuk ol! Hemen yakala onu.” deyince herkes gülmeye başlamış. Kaplumbağa “Doğru söylüyorum. Neden gülüyorsunuz?” diye sormuş. Tavşi avcıyı göstererek “Bak. İşte burada.” demiş. Avcıyı gören kaplumbağa da kıkıltıyı basmış. Tavşi “Bu ona iyi bir ders oldu. Haydi, gidelim arkadaşlar.” demiş.

Aradan günler geçmiş. Ceren hızla iyileşiyormuş. Kısa yürüyüşler bile yapabiliyormuş. Gelelim kiskanç kurt’a. Avcı ateş edince kulağından yaralanmışmış. Doktor Kurt’u ameliyat etmiş.

İyileşinceye
kadar kulağın
dik durması gerekiyormuş.
Yaralı kulağı diğer kulağa mandalla
tutturmuş. Kurt'un görünümü çok komikmiş.
Büyük pişmanlık içindeymiş. "Keşke kıskanç biri
olmasaydım." diyerek üzülmüş. Pişmanlığın faydası
yokmuş. Bunu o da biliyormuş. "Kıskançlığımla ödül alacak
değildim ya. Bunu hak ettim." demiş. Sonra "İyi ki Ceren
vurulmamış. Allah'ım sana şükürler olsun." diye dua etmiş.

Kendini affettirmenin yolunu arıyormuş. Bir kaç gün düşünmüş. Fakat yaptıklarının affedilecek gibi olmadığını anlamış. “Tavşi’ye akıl danışayım. O bir yol gösterir.” demiş. Tavşi özür dilemesini söylemiş. Kurt sadece özür dilemenin yetmeyeceğini düşünüyormuş. Süklüm püklüm gitmiş. Ceren’in elini tutmuş. “Okulu bitirinceye kadar çantayı taşıyım. Ne istersen yaparım. Beni affedebilecek misin?” diye sormuş. Ceren kurt’un elini samimiyetle

sıkılmış. “Bundan sonra dostuz.” diye karar almıştık.

Yoksa sen kararından vaz mı geçtin?” diye espri yapmış. Kurt şaşırılmış. Bu kadarını beklemiyormuş.

“Ödüllerin en büyüğünü hak ediyorsun sen.” demiş. Kurt kıskançlığının cezasını çekmiş. Ama arkadaşlarının gönlünü kazanmayı başarmış. Bir kaç gün sonra bütün arkadaşlar toplanmışlar.

Ceren’in iyileşmesini, kurt’unda kıskançlık hastalığından kurtulmasını kutlamışlar.

Korkunç yaratıklarla dolu olan(!)
bu ormana da bir daha avcı
gelmemiş.

